

RUDOLPH CIRIĆ BOŠKOVINAC

Ignacijev put

INFORMATIVNI LIST ZA PRIJATELJE DRUŽBE ISUSOVE
ISSN 1331-8500 • 2011/2 • GODINA XXVI. • BROJ 47

Sadržaj

Uvodna riječ	3
Aktualno	
U Godini Rudera Boškovića.....	5
Naši apostolati	
Kapelan studenata i mladih na Jordanovcu	8
Rad s gluhimima u Splitu	10
Magis 2011.	11
Naši suradnici	
Rad u Knjižnici "Juraj Habdelić"14	
Zvanja	
Pridruži nam se.....	17
Božićno razmišljanje	
Božić svih ljudi	18
U formaciji	
Naši novaci	20
Moj boravak u Rimu	23
Mladomisnik p. Mislav Skelin, SJ	25
Naši slavljenici	26
Naši pokojni	30
Izdvojeno	
Vijesti iz	
Hrvatske pokrajine DI	32
P. Andelko Jurić, SJ.....	34
Naša izdanja.....	36

Slika na naslovnoj stranici:

**Ruđer Bošković, isusovac
o 300. obljetnici rođenja (NSK)**

IGNACIJEV PUT *
INFORMATIVNI LIST ZA
PRIJATELJE DRUŽBE ISUSOVE *
ISSN 1331-8500
2/2011., broj 47, godina XXVI.
IZDAVAČ:
Provincijalat Hrvatske pokrajine
Družbe Isusove
Palmotićeva 31,
HR-10001 Zagreb, p.p. 669
GLAVNI I ODGOVORNJI UREDNIK:
p. Miroslav Čadek, SJ
UREDNIČKO VIJEĆE
Peter Buša, Branko Čagelj, Hrvoje Juko,
Šimo Marinović, Zvonimir Marinović,
Ante Topić, Pero Vladić
UREDNIK: Bojan Bijelić
LEKTURA: Anda Jakovljević
SLOG: Zlatko Šarec
ignacijev.put@gmail.com
www.ffdi.hr/ignacijev-put
Svoje dobrovoljne priloge možete
slati na račun:
"Hrvatska pokrajina Družbe Isusove
(za IP)"
Zagrebačka banka
Br. 2360000-1101576399

Dragi naši prijatelji i dobročinitelji!

Dragi čitatelji Ignacijeva puta!

"Bože, u kakvu to vremenu živimo?!"

Tako je uzdahnula jedna postarija gospoda u zagrebačkom tramvaju razgovara-jući sa svojom suputnicom. Komentirale su aktualne događaje što su ih čule na vijestima. Naravno, radilo se uglavnom o crnoj kronici, o ubojstvima, pljačkama i nasilju. "Kamo taj svijet ide?" dodala je druga.

Upravo takvi i slični komentari kao da su sve češći u našim razgovorima. Nažalost, imamo sve više razloga tako razmišljati i zabrinuto se pitati o svojoj budućnosti i budućnosti svijeta oko nas.

U rujnu ove godine ugledna britanska TV kuća BBC odlučila je izbaciti iz javne uporabe izraze "AD" (Anno Domini – godine Gospodnje) i "BC" (Before Christ – prije Krista) u označavanju vremenskih razdoblja. Umjesto toga koristit će se izrazi "BCE" (Before Common Era – prije naše ere) i "CE" (Common Era – naše ere).

Već desetcima godina traje svojevrsna kampanja izbacivanja kršćanskih naziva i izraza u zemljama "zapadne civilizacije", osobito u Sjedinjenim Američkim Državama. Više gotovo nigdje nećete pročitati u božićno vrijeme čestitke: "Sretan Božić!" (Merry Christmas!) Posvuda su osvanule bezlične čestitke: "Sretni praznici!" (Happy Holydays!)

Razlog je i jedinima i drugima jednak. Ovako ga obrazlažu: pozivanje na kršćansku tradiciju i isticanje Isusa Krista kao središta nije prihvatljivo budući da vrijeda (?) sve druge koji ne vjeruju u Isusa Krista ili nisu kršćani.

Dobro. A kada bi netko neupućen zapitao: dobro, od kojega se to događaja broji "naša era", opet bi morao dobiti odgovor: od rođenja Isusa Krista! Ili kada bi neko dijete upitalo: a koji se to praznik slavi sada pred kraj godine, bilo bi pravo umijeće dati odgovor, a zaobići činjenicu da se rodio Isus Krist kojega velik broj ljudi na ovomu planetu smatra svojim jedinim i pravim Bogom!

Jesmo li mi pošteđeni takvih tendencija? Ovih će se dana puno vremena potrošiti na šetnju trgovачkim centrima. Već u mjesecu studenom bili su prepuni blještavih božićnih, pardon blagdanskih, ukrasa i primamljivih darova. Na svakom koraku kuglice, andelčići, ukrasi i zvjezdice. U svoj toj šumi blještavila pronaći motiv na kojemu će biti prikazano Dijete Isus postaje sve teži zadatak. Još se tu i tamo mogu pronaći kompleti jaslica s malim figuricama, ali i one su sve češće stilizirane tako da čovjek ne zna radi li se o pastiru ili o ovci.

Zagovornici "nove tolerancije" na svakom koraku budno će pratiti ističe li se Božje ime, "namećemo" li mi kršćani svoje vrijednosti drugima i tako ih "vrijedamo". Agresivno bezboštvo nikada nije uzelio toliko maha kao u naše vrijeme. Izbaciti Boga, pa i iz događaja koji sami po sebi imaju smisla samo s njim u središtu, postao je apsurdan zahtjev korektnosti. A s druge strane, sve je ostalo, i pjesme i ukrasi i darovi – samo je Bog (koji je početak i uzrok svemu tome) izbačen na ulicu!

Uvodna riječ

Što je, dakle, poruka modernoga čovjeka? Hoćemo, Bože, sve tvoje darove, ali tebe ne želimo!?

Zašto je to tako? Razlog je jednostavan: iz priznavanja Boga kao središta i bitna čimbenika naše stvarnosti proizlazi i obveza moralnoga ponašanja koje će biti u skladu s Božjom voljom. Priznavanje Boga povlači sa sobom i moje strahopštanje prema njemu, moj poklon njegovoj svetosti i veličini, moje poštovanje prema bratu čovjeku u svakoj prilici... Puno je lakše Boga ignorirati i zanemariti, tako se nećemo morati ponašati u skladu s njegovim zakonima. Ali iz toga što mi Boga ignoriramo ne znači da će on prestati postojati!

Božić je nešto sasvim drugo! To je – rođenje utjelovljenoga Božjeg Sina Isusa Krista od Djevice Marije!

Tko prihvati Božić u svoj njegovoj istinskoj punini, taj pronalazi izvor prave radoći. Tko prihvati u svojem srcu činjenicu da ga Bog ljubi, da je sa svrhom i razlogom na ovomu svijetu, taj prihvata spontano i način života primjeren djeteštu Božjemu. Onomu tko je prepoznao i prihvatio Božju prisutnost u svojoj nutritini nije teško, dapače – slatko je, služiti utjelovljenomu Kralju Kraljeva.

Dragi čitatelji i naši dobročinitelji, želim vam u ime svih isusovaca Hrvatske pokrajine Družbe Isusove: sretan i blagoslovjen Božić! Na dobro vam došlo porođenje Isusovo! Neka vam se opet iznova dogodi Božje rođenje jer samo po njemu svi naši napor i sva naša slavlja imaju svoju puninu i svoj smisao.

p. Ante Tustonjić, SJ,
provincijal

U Godini Ruđera Boškovića

Priredio: Hrvoje Juko, SJ

U sklopu Godine Ruđera Boškovića, koju je Hrvatski sabor proglašio povodom tristote obljetnice njegova rođenja, upriličeni su brojni skupovi, znanstveni simpoziji, predavanja i drugi dogadjaji.

Prije svega treba istaknuti središnju nacionalnu proslavu spomenute obljetnice, održane 17. svibnja, pod visokim pokroviteljstvom predsjednika Republike Hrvatske, u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskoga. Program su činili govori Stanka Tonkovića, predsjednika Hrvatske akademije tehničkih znanosti, zatim Radovana Fuchsa, Jadranke Kossor, Luke Bebića te Ive Josipovića, zatim prilog "Bošković kao isusovac" patri Ivana Kopreka, predavanja akademika Žarka Dadića, Stipe Kutleše i Ivice Martinovića te glazbene točke: kantata "Carmen Boscohovichianum iliti Spomen mali velikom nam Rudi", čiji tekst potpisuje Vojmil Rabadan, glazbu Boris Pandopulo, a organizaciju pater Marijan Steiner, te "Oda u slavu Rudera Boškoviću" u izvedbi Nikoline Pinko i Domagoja Koščaka.

Filozofski je fakultet Družbe Isusove zatim izdao DVD u hrvatskoj i engleskoj verziji pod naslovom "U slavu Rudera Boškovića DI (1711.-1787.) povodom 300-te obljetnice rođenja". Autor teksta i čitava koncepta DVD-a je p. Ivan Šestak.

Svakako treba spomenuti i međunarodni znanstveni simpozij "Od Rudera Boškovića do danas – doprinos hrvat-

skih znanstvenika svjetskoj znanstvenoj baštini" u organizaciji Instituta "Ruder Bošković", Grada Dubrovnika i Biskupske klasične gimnazije "Ruder Bošković" (bivše isusovačko učilište Collegium Ragusinum), održanoga u Dubrovniku od 29. svibnja do 2. lipnja 2011., pod pokroviteljstvom predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića i predsjednice

Aktualno

Vlade Jadranke Kosor. Dubrovački su muzeji obilježili obljetnicu projektom "Hrvatska slavi svoga genija povodom 300. obljetnice rođenja – Ruder Bošković ponovno u rodnom Dubrovniku", što je, s ostalim edukativnim radionicama o Boškoviću, služilo kao preludij u veliku izložbu u Kneževu dvoru na sam dan obljetnice, 18. svibnja.

Stjepan Špoljarić izdao je knjigu "Ruder Bošković u službi diplomacije Dubrovačke Republike", tiskanu u hrvatsko-engleskom i hrvatsko-francuskom izdanju.

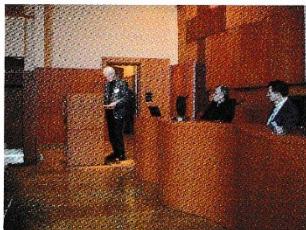
U mjesecu svibnju organiziran je međunarodni znanstveni simpozij pri Institutu "Ruder Bošković" na temu Boškovića kao fizičara i astronoma.

Vatikanska je pošta izdala ove godine i poštansku marku s likom Rudera Boškovića, tiskanu u 150.000 primjeraka, te je planirana slična serija u suradnji s Hrvatskom poštom.

Još jedan takav simpozij održan je u Mostaru 11. studenog u organizaciji Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Mostaru.

Obljetnica je obilježena i u Beču, u znamku predavanja Stipe Kutleše sa zagre-

bačkoga Instituta za filozofiju pod naslovom: "Ruder Bošković – prethodnik suvremenih znanstvenih teorija", u organizaciji Matice hrvatske u Austriji u suradnji s HKD-om "Napredak".

Međunarodni znanstveni simpozij o Ruderu Boškoviću

U godini u kojoj se obilježava 300. obljetnica rođenja Rudera Boškovića Filozofski fakultet Družbe Isusove, Institut za filozofiju u Zagrebu, Hrvatski studiji i Papinsko sveučilište Gregoriana priredili su međunarodni znanstveni simpozij "Filozofija Rudera Josipa Boškovića".

Simpozij je održan 4. studenoga na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu, u nazočnosti predavača iz zemlje i inozemstva, zagrebačkoga pomoćnog biskupa Valentina Pozaića, izaslanika zagrebačkoga nadbiskupa, kardinala Josipa Bozanića, studenata FFDI-ja te rektora Hrvatskoga katoličkog sveučilišta dr. Željka Tanjića.

U uvodnim riječi dekan FFDI-ja dr. Ivan Šestak istaknuo je kako se tim međunarodnim simpozijem Fakultet, kao institucija koju vode isusovci, želi prisjetiti sjajnoga člana Reda koji je ostavio dužok trag na brojnim područjima ljudskoga znanja, o čemu svjedoče mnogobrojni znanstveni skupovi koji s raznimi gledišta približavaju njegov lik. Iстиčući suorganizatore skupa, nije krio ponos što je

Na Papinsku-mu sveučilištu Gregoriana, sljedniku nekadašnjega isusovačkog kolegija na kojemu je Bošković trideset godina predavao matematiku, u subotu 10. prosinca održan je "Boškovićev dan". Proslava je zaključena mitsnim slavljem koje je u crkvi sv. Jeronima predvodio zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić. Tom su prigodom na Gregoriani Družba Isusova i Republika Hrvatska postavile spomen-ploču.

simpozij realiziran u suradnji s Papinskim sveučilištem Gregoriana. Posebno je zahvalio predavačima koji su se dali izazvati mišlu Rudera Boškovića te su pod još neistraženim vidikom izložili predavanja na skupu.

Otvarajući simpozij, biskup je Pozaić istaknuo kako mu je drago što može u ime zagrebačkoga nadbiskupa pozdraviti skup u čast i spomen Rudera Boškovića. Čestitao je predavačima i svima koji su doprinijeli da se simpozij ostvari, kao i svima koji su se odazvali kao slušači. Podsjetio je kako je 1986. godine organiziran simpozij o 200. obljetnici Boškovićeve smrti. Misao vodila u izboru predavača bila je "neka budu mladi znanstvenici kako bi oni mogli prenositi istinu o Ruderu na kasnije narastaje".

Osim dekana Filozofskoga fakulteta Družbe Isusove u organizacijskom su odboru bili i prof. dr. sc. Ivica Martinović i prof. dr. sc. Josip Talanga iz Instituta za filozofiju te članovi: p. Nikola Stanković i dr. sc. Stipe Kutleša. Odgovoran za kontakte bio je p. Anto Pavlović.

Kapeljan studenata i mladih na Jordanovcu

Priredio: Šimo Marinović, SJ

Prva pomisao na školovanje isusovca vjerojatno je dugo studiranje. Ovom smo vas prilikom odlučili upoznati s isusovcem koji je nedavno završio studij i započeo svećeničku službu. Pater Tvrtko Barun rođen je 1983. godine u brojnoj obitelji. Studirao je u Zagrebu i Parizu, a zareden je za Ignacijsko 2010.

Prošla je tvoja prva godina svećeništva. Osjećaš li se drukčije?

Unatoč trenutnu življenuju svećeništva, kao svoj "prvotni" poziv osjećam svoj poziv svjedočenja Krista mojim redovničkim zavjetima čistoće, poslušnosti i siromaštva. Utoliko je svećeništvo za mene poziv unutar poziva, da se na poseban način po uzoru na Krista predam za Crkvu i svijet.

Svećenička je služba za mene Božji dar i Božji poziv upućen meni preko Crkve, za Crkvu. Tako sam je doživljavao prije negoli sam je primio, tako je doživljavam i trudim se živjeti je i danas. Najprije to je dar; nisam vrijedan toga dara, ne razumjem ga u potpunosti, ali sam zahvalan za njega. Prepoznam ljestvite toga dara, svakoga ih dana doživljavam i trudim se dalje ih prosljeđivati, darivati drugima.

Doživljavam svoje svećeništvo i kao poziv. U svojoj slobodi prihvaćam taj poziv i trudim se odgovarati na njega predanjem svojega života. Poziv je to na život za druge.

Dakako da su ovaj dar i poziv umijeli promjene u moj život. Najveće su promjene u području iskustva: bivanja za druge, uz druge, svjedočenja djelovanja Duha Svetoga u srcima ljudi, ponajviše po sakramentima.

Ovdje bih na poseban način izdvojio sakrament pomirenja. Daleko od toga da to nije "težak" sakrament. Jer nije samo po sebi razumljivo i lagano prići i izreći, a onda i čuti i slušati ljudske slabosti, opterećenja i poteškoće u odnosu sa sobom, drugima i Bogom. Ali, s druge strane, predinovo je doživjeti snagu, oslobođenje i radost koju ljudi otkriju i dožive putem toga sakramenta; pomirenje koje preko njega Bog daruje duši. Sloboda i ljubav koju ljudi dožive u isповijedi nešto je što mene osobno nosi, ispunja. To je svjedočanstvo Božje ljubavi za ovaj svijet i za mene osobno.

Kako si se snašao kao kapelan studenata i mladih na Jordanovcu?

Službe rada, života i druženja s mladima koje sam primio od svojeg provinčijala za mene su najprije velika radost. Bez obzira na sve, ipak su tu, među mladima, životni elan i energija najočitiji. A po prirodi sam osoba koja voli dogadanja, aktivnost, slobodu... – ono što najviše odlikuje mlade.

Svoje sam službe primio i započeo s ne baš puno očekivanja. Nisam znao što će točno susresti, ali sam bio pun želje i snage da u zajedništvu s tim mladim ljudima nešto pokušam napraviti, da zajedno ostvarimo neke projekte, inicijative, ideje. Čini mi se da se za sada sve zajedno dobro kreće.

Ima li potrebe za svećenikom na Fakultetu?

Studentska je populacija populacija na raskriju svjetova. S jedne strane žele se i trude se osamostaliti, ostvariti i živjeti autonomiju od svih onih pojava i ljudi na kojima su do sada temeljili svoje živote, uključujući roditelje i obitelji. S druge strane očito je da su još uvijek na putu sazrijevanja, da im se ponekad teško nositi sa svime što to sazrijevanje donosi. Tu se mogu pojavitи trenutci slabosti, suhoće, kušnja...

Osoba studentskoga kapelana postoji, između ostalog, da bude pomoć u tim trenutcima. Pogotovo ako je mlada osoba otvorena Bogu, ako u životu ostavlja prostora Kristu, ako svoj život živi s Kristom: osobnom i zajedničkom molitvom, slavljenjem sakramenata u zajednici, konkretnim življnjem kršćanske ljubavi prema onima najpotrebnijima.

Ponekad je potrebno podsjećati mladu osobu na ono što joj Krist nudi, na što je Krist poziva, što Krist od nje traži ako ima želju naslijedovati ga. Jedno od poslanja studentskoga kapelana je da

u tomu "studentskom" razdoblju života mlada čovjeka podsjeća da u svojmu trenutačnom životu, u svojim brigama, radostima, neuspjesima i čežnjama može ugostiti i Krista. Da je život s Kristom radosniji i ispunjeniji.

Kako vidiš ulogu laika u Crkvi, osobito mladih?

Bez obzira tko odgovara, odgovor na ovo pitanje u velikoj mjeri ovisi o poimanju uloge svećenika u Crkvi. Ja svoju službu svećenika doživljavam i trudim se živjeti kao brat u vjeri svima onima kojima sam povjeren, brat koji je pozvan i poslan na malo posebniji način pomagati i voditi, poticati i nuditi svima oko sebe svjedočanstvo radosti susreta s Kristom.

Poziv i uloga laika u Crkvi i društву nije bitno drugačija od svećenikove: biti sol zemlje i svjetlo svijeta. I laik je pozvan svjedočiti Krista svojim životom, živjeti ga i predati svoj život za druge. Možda na malo drugačiji način, ali cilj i poslanje su nam svima isti.

Mladi? Mislim da su oni pozvani živjeti i nadahnjivati druge oduševljenjem koje imaju za Krista; velikodušnošću u svojem odgovoru Kristu; slobodom, iskrenošću i neiskvarenošću u traženju Boga u svojem životu.

Rad s gluhimima u Splitu

Priredio: Lukas Jovanović, SJ

Početak priče seže sve do 1992. godine kada je sada već pokojni p. Josip Kuljan uvidio potrebu za rad s osobama oštećena sluha. Pretpostavljamo da je bio potaknut nekolicinom gluhih osoba koje su pratile sv. misu u crkvici Srca Isusova na Manušu. P. Josip se zanimao razumiju li oni što se govori na sv. misi te kako bi se tim osobama moglo pomoći.

Pater je kontaktirao udrugu gluhih i nagnluhih osoba u Splitu koji šalju gospodu Amaliju Mikelić Palinić, koja je novake počela podučavati znakovnom jeziku. Moramo napomenuti da tada u Hrvatskoj još nije postojao vjerski znakovni jezik već samo standardni jezik.

Da bi mogli prevoditi sv. misu i podučavati gluhe vjerouanuku, morali su zasukati rukave i dati se na posao. Gospoda Mikelić Palinić i tadašnji novak Jerko Ban, koji je ujedno bio i njezin prvi učenik, započeli su rad na pronalaženju vjerskoga znakovnog jezika. Možemo slobodno reći da su oni pioniri u sastavljanju toga znakovnog jezika koji kod nas još nije bio poznat.

Amalija je zajedno s novacima počela podučavati isprva djecu, a kasnije i odrasle osobe oštećena sluha. Podučavali su ih osnovnim molitvama Očenaš, Zdravo, Marijo..., pripremali ih za sakramente, učili ih kako se isповijedati.

Na taj je način velik broj osoba s oštećenim sluhom primio sakramente krštenja, pričesti, potvrde i ženidbe. Novaci su zajedno s njima odlazili na izlete i susrete te su im pomagali i prevodili sv. misu.

Ta se tradicija i danas nastavlja te novaci koji su za to iskazali želju imaju priliku učiti znakovni jezik i prevoditi nedjeljnu svetu misu. Budući da je ovaj način rada relativno nov, valja napomenuti da je još uvjek velika potreba za apostolskim djelovanjem u ovome području.

Magis 2011.

Priredili: Marijana, Mihovil, Hrvoje i p. Miroslav

Prije Svjetskoga dana mladih Družba Isusova već tradicionalno organizira projekt pod imenom "Magis". Taj projekt dođuše okuplja ograničen broj mladih iz cijelog svijeta, njih oko 3 000, ali s jasnim ciljem međusobna povezivanja u različitim aktivnostima koje se temelje na našoj isusovačkoj duhovnosti i praksi te suradnji s drugim redovničkim zajednicama i laicima.

Tako je bilo i ove godine prije Svjetskoga dana mladih u Madridu. Pod vodstvom p. Miroslava Čadeka iz Hrvatske je sudjelovalo 29 mladih iz Zagreba i okolice te Osijeka, Splita, Varaždina, Rijeke i Zadra. Okupili smo se u Loyoli, rodnomu mjestu sv. Ignacija, gdje smo imali zajednički vikend program. U nedjelju, tijekom euharistijskoga slavlja, isusovački general p. Adolfo Nicolás poslao je nas, hodočasni-

Nasi apostolati

ke, u Francusku, Portugal, Afriku i Španjolsku dajući nam poseban blagoslov. Pater general je osobito istaknuo kako trebamo biti otvoreni za sve ono što nam Gospodin želi udijeliti tijekom naših eksperimenata. Ranom zorom 8. kolovoza svaka je hrvatska skupina (bili smo podijeljeni u četiri) sa svojom novom međunarodnom skupinom krenula u nepoznatu. Dvije su hrvatske grupe krenule put Portugala (Lisabon i Fatima) dok su dvije otišle na suprotne strane u Španjolsku (Valencija i Salamanka).

Evo kratka opisa aktivnosti svake pojedine grupe.

Grupa koja je boravila u Valenciji odlažila je u dom za stare i nemoćne "Sveti Joakim i Ana". Dom vode časne sestre. Ovisno o rasporedu, svaki je dan bio popraćen odredenom službom: hranjenje i pomaganje oko dvorenja, jednostavne radionice, razgibavanje i masaža. Dva dana grupe im je pomagala u šetnji gradom. Pretposljednjega dana korisnici doma priredili su recitacijsko-glasbeni pro-

gram. Svakoga dana organizatori su pozivali volontere aktivne u različitim socijalnim apostolatima da govore o svojem radu, životnom putu i iskustvima rada s potrebitima.

Druga je skupina otišla u Salamanku. U središtu ovoga eksperimenta bila je euharistija, odnosno pokušaj odgovora na pitanje kako bolje razumjeti i živjeti euharistiju u svakodnevnome životu. Dočašnici su im bile časne sestre Služavke Presvetoga Srca Isusova. Upravo su one osmisliле temu i razradu iskustva euharistije. S obzirom na temu eksperimenta, sestre su radiionicama, predavanjima, diskusijama, šutnjom i molitvom pokušale približiti različite dijelove mise. Trudile su se potaknuti sudionike da "očima euharistije" gledaju sve trenutke u danu. Možda, na prvi pogled, tema i njezina razrada izgledaju suhoparno, no istina je bila potpuno drukčija. Razgledavanjem grada Salamanke, upoznavanjem njegove bogate prošlosti, izletima u druge dijelove iste pokrajine, pa čak i zahvaljujući prilici da usred Salamanke, grada znanja

i kulture, zajedno s imigrantima vade krumppire skupina je imala priliku nanovo se susreti s euharistijom i njezinim značenjem za život. Ono što su svi pokušali činiti tijekom tjeđan dana bilo je otvoriti oči i vidjeti stvari oko sebe i u sebi na drukčiji način. Naime, svaka bi nas euharistija trebala mijenjati dajući nam

poticaj da vidimo Boga u svakome trenutku svakoga dana.

Treća je skupina boravila u Lisabonu, u Portugalu. Svoj je eksperiment započela laganom šetnjom do zgrade zaklade *Calouste Sarkis Gulbenkian*, gdje se u parku pripremala za prezentaciju koju je predstavila u domu za starije zvanom *Centro Social Paroquial das Galinheiras*. U taj centar dolaze starije osobe kako bi ispunjeno provele dan sa svojim vršnjacima te se na kraju dana vraćale svojim kućama. U sklopu centra nalazi se klub *Clube 10/14* koji se volonterski bavi s djecom učenicima koja poslije škole dolaze tamo kako bi usavršila ili popravila znanje iz nekoga predmeta ili dolaze kako bi učila svirati neki instrument. Taj centar vodi Pedro, profesor s Lisabonskoga fakulteta, te preko njega dolaze volontirati i drugi studenti te vidjeti kakav je život na periferiji grada gdje su većinsko stanovništvo imigranti iz Afrike koji većinom i ne školju svoju djecu zbog manjka finansijskih sredstava. Nakon Pedrova predstavljanja kluba članovi skupine otišli su u taj kvart kako bi i sami doživjeli i viđeli u kakvim uvjetima živi lokalno stanovništvo. I drugi su dani bili obilježeni posjetima u druge socijalne centre gdje se nalaze beskućnici, osobe na odvikavanju od droge i alkohola, a taj se centar bavi i njihovom vraćanjem u društvo, bilo pronaalaženjem posla, bilo učenjem novih zanata. *Cottolengo di Padre Alegre* je centar koji je potpuno prepusten Božjoj providnosti, a prihvaca siromašne osobe koje pate od kroničnih bolesti i koje nisu zbrinute u ostalim centrima, klinikama i/lí bolnicama. Konkretno, tamo je smješteno 15 djevojaka s kroničnim bolestima, a o njima se brinu sestre. U predvečerje bismo se u gradu upoznali sa zajednicom koja se brine za beskućnike te zajedno s njima, u malim skupinama, pošli po gradu i razgovarali s beskućnicima te ih po-

zivali da dodu u određene ustanove kako bi se maknuli s ulice i započeli novi život. Četvrta je skupina hodočastila pješačeći do Fatime. Nije bilo lako hodati tih dana Portugalom jer su temperature bile visoke (43 stupnja Celzija u hladu), a cilj je bio propješaći preko stotinu kilometara s velikim ruksakom na ledima (trebalo je nositi sve stvari sa sobom). Skupina je svaku noć boravila u drugom mjestu. Osim hodanja i "saftanja u znoju" te nateklih nogu na kojima je bilo podosta žujljeva, svaki je dan bio ispunjen i duhovnim programom: osobnom meditacijom, sv. misom i na kraju dana zajedničkim osvrtom u kojemu se podjelom iskustava nastojalo prepoznati Boga u danu koji je polako prolazio. Napokon, 13. kolovoza, skupina je stigla u Fatimu u večernjim satima, preciznije u 21 sat, gdje se pri-družila ostalim hodočasnicima u moljenju krunice, procesiji s Gospinim kipom te sv. misom. Kao nagradu za trud gra-donačelnik Fatime darovao im je autobus te se skupina autobusom vratila u mjesto svojega boravka.

Različite skupine, različita iskustva, a tako je bilo diljem Španjolske i Portugala.

Vjerujem kako će plodovi tih iskustava tek sazreti u svima nama. Na svetkovinu Velike Gospe uputili smo se u Madrid, u isusovački *Colegio Nuestra Señora del Recuerdo*, da zajedno sa svim ostalim su-dionicima programa "Magis" proslavimo taj veliki blagdan i zahvalimo za stare i nove prijatelje koje smo stekli tijekom eksperimenata. U svojim smo se molitvama sjetili i mnogobrojnih hodočasnika koji su tek pristizali u Madrid iz cijelog svijeta uoči otvorenja Svjetskoga susreta mlađih, kao i pape Benedikta XVI.

Rad u Knjižnici "Juraj Habdelić"

Već 23 godine Đurdica Čubranić radi kao knjižničarka i povezana je s nama isusovcima. Svoja je iskustva podijelila s p. Miroslavom Čadekom, ravnateljem Knjižnice "Juraj Habdelić".

Recite nešto o sebi: kada ste došli u dodir s isusovcima? Koliko dugo radite u Knjižnici "Juraj Habdelić"?

Rodena sam u Zagrebu i živim nekoliko ulica dalje od bazilike Srca Isusova u Palmotičevoj. S isusovcima sam u dodiru od najranijega djetinjstva, od prvih odlazaka u crkvu s majkom. U prvom razredu osnovne škole počela sam u Palmi ići na vjeronaute, i tako sve do studentskih dana. U svečanu ozračju bazilike pobožno sam primila i prvu sv. pričest. U vrijeme mojega djetinjstva i mladenaštva vjeronaute je pohadao manji broj djece, a sv. potvrda se obavljala već u 4. razredu osnovne škole. No moja generacija iz Palme i dalje je s veseljem odlazila na vjeronaute i on nam je, uz vjerski odgoj u obitelji, puno značio i odraštanjem i izgradnjom osobnosti, osobito u srednjoj školi. Vjeronaunačna nastava, druženje, molitve, zajednička razmišljanja i hodočašća ostala su mi u vrlo lijepu sjećanju, posebice pamtim katehetski rad p. Kušana i p. Nagya.

Nakon završenoga Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, upisivanja dodatnih studija i honorarnih poslova, do mene je stigla vijest da isusovac p. Radojko Karaman traži osobu koja bi mu pomagala u isusovačkoj knjižnici na Jordanovcu. Veliki fond knjiga i časopisa koji je stvaran od početka 20. sto-

ljeća (kada su isusovci ponovno došli u Zagreb, sagradili baziliku u Palmotičevoj, a kasnije otvorili novicijat te osnovali studij filozofije) i koji je doživio razna previranja tijekom toga burnog stoljeća, dolaskom p. Karamana kao voditelja počeo se sreditavati na moderniji i stručniji način, u skladu s pravilima knjižničarske struke. Nakon probnoga roka službeno sam se u knjižnici zaposlila 1988. godine. Moram priznati da mi je u početku bilo teško jer mi je materija s kojom sam se susretala, unatoč humanističkoj izobrazbi, bila slabo poznata, osobito teološka literatura te djela na latinskom. Za neke autore – istaknute književnike i filozofe – tada sam prvi put čula jer su u vrijeme mojega školovanja bili prešućivani. Iako sam na fakultetu položila latinski, ponovno sam zajedno s bogoslovima išla i na tečaj toga jezika, a vodio ga je upravo moj tadašnji šef – p. Karaman. Uz pomoć rječnika i priručnika pomalo sam svladavala terminologiju... Proučila sam i literaturu o povijesti i duhu Družbe Isusove, koju mi je preporučio voditelj.

Ubrzo smo pisaće strojeve zamjenili računalima, a 1993. nam je Nacionalna i sveučilišna knjižnica instalirala prvi bibliotečni stručni program. To je sve lijepo išlo, no radili smo u teškim uvjetima. Knjiga i časopisa bilo je mnogo, a prostor skučen i pomalo mračan. To je otežavalo normalan rad. Bibliotekom su se koristili samo isusovci i bogoslovi iz kuće te poneki znanstveni ili kulturni djelatnici koji bi došli s preporukom. Godine 1993. preselili smo se u bolje urede, a

Naši suradnici

dobili smo i prostor za priručnu zbirku i čitaonicu, no sve je to bila više improvizacija. Grada je i dalje ostala na istomu, teže dostupnu mjestu. Uz to je bio osnovan Filozofski fakultet Družbe Isusove i odjednom su počele dolaziti hrpe studenata. U to je vrijeme započeo i projekt nove zgrade za knjižnicu. Zaželjela sam se malo promjena i 1996. ukazala mi se prilika da odem na godinu dana u Krakov. Budući da je moja struka osim bibliotekarske i filološko-književna, primljena sam kao lektor hrvatskoga jezika, prvi nakon odvajanja hrvatskoga od srpskoga jezika, na slavistici Jagelon-

građu, modernih uredskih prostora, prostrane čitaonice pa do priručne kuhinje. Pomislila sam, malo u šali, malo u zbilji: previše sam energije i entuzijazma uložila radeći u ovoj ustanovi da bi sada ta nova zgrada "proradila" bez mene! I tako sam ovdje od početka akademске godine 1999./2000. do danas.

Opišite malo svoj rad, koji su vaši poslovi (..jer rad u knjižnici nije samo slaganje knjiga na police)?

Tijekom niza godina provedenih u knjižnici obavljala sam razne poslove: katalogizaciju, stručnu obradu građe, korespondenciju, obradivala sam časopise, kontaktirala sa srodnim ustanovama, radila s korisnicima, uglavnom sve što je trebalo u određenom razdoblju - poslovanja ustanove. Tako je i danas. Naglasila bih da je postojala potreba za višekratnim usvajanjem novih bibliotečnih softvera, najprije onoga za PC, pa mrežnih. Nedavno smo, slijedeći suvremene smjerove u knjižničarstvu, uveli novi program te smo sada nakon višegodišnje stanke ponovno u mreži s NSK-om, naravno, s boljim tehnologijama.

skoga sveučilišta. Umjesto jedne ostala sam tri godine, uz dogovor da me posao u knjižnici čeka. Iako su postojale mogućnosti za ostanak i rad u Poljskoj, vratila sam se u Zagreb, zbog obiteljskih razloga, a i silno me veselilo otvaranje nove zgrade knjižnice u kojoj će sve biti savršeno: od spremišta, trezora za staru

ma. Naša se baza podataka stvara od 1993., dakle više od 18 godina, te sadrži obilje podataka nad kojima je potrebna kontrola, pa i izvršavanje određenih promjena. Uvijek su u knjižnicama radi li obrazovani ljudi, no u današnje je vrijeme ta struka istodobno i informacijska znanost koju je potrebno posebno studi-

Ignacijev put

Naši suradnici

rati; pravila su i nacionalna i međunarodna, potrebne su računalne vještine, bez poznavanja engleskoga nezamislivo je. Uz to ne možemo knjigu gledati kao stvar koja se poput namirnice u trgovini slaže na policu, nego kao intelektualni sadržaj koji moramo shvatiti kako bismo njime manipulirali. Smatram da je za knjižnicu kao što je naša veoma važna predmetna obrada. Ukoliko tzv. predmetnice neke bibliotečne jedinice budu kvalitetnije napravljene, korisnik će moći naći više dobre literature za svoje istraživanje. Toga se nastojim držati.

Spomenula bih i svoju suradnju s Filozofsko-teološkim institutom DI, osobito s Uredništvom časopisa "Obnovljeni život". Od 2001. do 2005. lektorirala sam njihove članke, a danas određujem UDK člancima za svaki sljedeći broj. Knjižnica "Juraj Habdelić" prima velik broj domaćih i stranih časopisa zahvaljujući

razmjeni Uredništva OŽ-a s uredništvima drugih časopisa. Na tomu polju također komuniciramo.

Koji je smisao knjižnice?

Smisao knjižnice? Podijeliti kulturno, intelektualno, duhovno, znanstveno i književno blago sa svima zainteresiranim: bilo da se obrazuju, bilo da istražuju, bilo da se jednostavno žele intelektualno razviti, duhovno uzdignuti, utješiti, oduševiti, zabaviti, opustiti... Naravno, primot je nužno da ustanova postavi uvjetne toga dijeljenja i da zaštići svoje blago. Knjižnica u kojoj radim ima ponajprije obrazovnu ulogu jer među ostalim čini dio dvaju fakulteta ovdje na Jordanovcu te znanstveno-kulturnu ulogu jer sadrži bogatu i jedinstvenu gradu na hrvatskim prostorima. Spomenula bih ovdje i baštinu isusovačkih pisaca i kao knjižničar nastojim obradi "jezuitike" posvetiti

više pozornosti. Novu ulogu knjižnice, a tim i smisao, vidim u digitalizaciji posebno vrijednih djela koja na taj način postaju dostupnija. Knjižnica bi trebala što više iskoristiti dobropiti interneta te omogućiti pristupanje elektroničkim bazama i sama ih stvarati. Knjižnica je po meni i dobro mjesto za promociju novih knjiga. Novo djelo predstavlja se u svojoj sredini!

Knjižnica i isusovci: koja je veza između toga? Smisao isusovačkoga reda i poslanja?

Smisao isusovačkoga reda dokazao se puno puta u povijesti. Ponajprije bih nagnula otvaranje škola i obrazovanje na visokoj razini. Parafrazirala bih kolegicu koja je bila uspješan isusovački student: važno je ustrojanje isusovaca na skolastičkoj tradiciji u proučavanju filozofije, u ovo postmodernističko vrijeme koje njeguje više sliku, a manje pisanu riječ.

Nadalje, isusovci su dio kulturne i znanstvene povijesti, oni su na isti način prijatelji u sadašnjosti, a tako treba biti i ubuduće. Tu su i misije, duhovne obnove, obiteljski pastoral, poznati su susreti bračnih parova koje isusovci organiziraju te duhovne vježbe. Bogata je i izdavačka, znanstvena, duhovna djelatnost. Važan je rad Centra za bioetiku, Centra za poslovnu etiku, održavanje simpozija. Treba spomenuti i karitativnu djelatnost, uključivanje laika u svoj rad itd.

Mnoge od nabrojenih djelatnosti i misija nemoguće su bez potpore odgovarajuće literature. Stoga od otvaranja prvih škola, kasnije i visokih učilišta, pisana riječ ima neprocjenjivo značenje i bez skupljanja i proučavanja takva blaga, a što utjelovljuje knjižnica, poslanje bi bilo nemoguće.

Pridruži nam se

"Ne mjeri se napredak po licu, kretanjima, blagoj ēudi ili ljubavi prema samoci, već prema tome kako tko zna svladavati samoga sebe." (sv. Ignacije Lojolski)

Molitva za zvanja u Družbi Isusovoj

Gospodine Isuse Kristu, kao dokaz svoje ljubavi daj nam, po zagovoru djevičanske Majke Marije i njezina zaručnika sv. Josipa, novih zvanja u Družbi Isusovoj! Pošalji nam dobrih novaka, braće i skolastika!

Pomozi im da napreduju u spoznaji i usvajaju duhovnih vrijednota, da steknu dobre navike potrebne za plodan apostolski i uredan zajednički život.

Amen.

Imam li možda poziv da budem svećnik-isusovac ili časni brat u redovničkoj zajednici koja se zove Družba Isusova?

Web adrese

www.isusovci.hr

www.prostdruha.hr

www.jesuits-europe.info

Informacije i kontakt

p. Miroslav Čadek, SJ

mail: miroslavsj@gmail.com

mob: 098/ 1822 144

095/ 8674 980

Božić svih ljudi

p. Mirko Nikolić, SJ

Molim za milost da se iskreno, rado-sno i duboko poklonim Isusu koji leži u jaslama!

Naredba cara Augusta

Rijetko koji blagdan u godini pokrene toliko osjećaju u čovjeku vjerniku kao što to pokrene Božić. To je jedna od najomiljenijih svetkovina u kršćanskomu svjetu koja ne ostavlja ravnodušnima ni one koji su svojim stilom života daleko od Crkve, ni one koji inače ne prakticiraju vjeru, ni one koji kritiziraju Crkvu, ni one koji ne drže do mise i sakramenata... Božić se jednostavno uvukao i utkao u čovjekovu dušu i svaki put budi čovjeka iz njegova vjerničkoga sna i dodiruje ga u najdubljim dubinama njegove nutrine. I kao što je u vrijeme prvoga Božića cijelo Rimsko Carstvo bilo na nogama i u pokretu zbog popisa pučanstva, tako svaki Božić na kraju godine pokrene cijeli svijet. O Božiću su ispričane mnoge priče, ispjevane pjesme u svim jezicima i kulturnama, naslikane su slike, uglazbljen je u svim glazbenim stilovima. Tradicija je sačuvala i vjerno prenosi mnoštvo stilova kako je Božić slavljen tijekom povijesti. Sve nas to veseli, čini raspoloženima i potiče da božićne dane doživimo rado-sno i proslavimo ih posebno.

Ipak, prvi je Božić bio skroman i u svijetu je prošao nezapaženo. Dogodio se u noći, u vremenu kada su ljudi prisilno morali napuštati obitavališta da bi otišli na popis tamo gdje su im korijeni. Tako

su pošli i Josip i Marija u tešku i nezgodnu trenutku njihova života. Umjesto da mirno u svojoj kući čekaju porod, moraju se spremati i ići na put.

Gospodine, ja slavim Božić u lijepu ozračju. Imam topli dom, u društvu sam onih koje volim i koji mene vole. Mogu slobodno doći u crkvu i pokloniti se pred tvojim jaslicama. Mogu proživljavati u tišini srca božićni misterij... Hvala ti na tome. Molim te za one koji ne mogu tako proslaviti Božić. Za siromašne, rastavljene koji provode Božić jedni bez drugih, za žalosne i proganjene... Da i oni u svojoj nevolji dođu k tebi i sjedine se s tvojim prvim Božićem. Da osjete kako si uz njih. Da vjeruju da ih nisi ostavio. Da se nadaju boljim i radosnijim danima.

“Rodio se Bog i čovjek usred stajice...”

Mi rado pjevamo ovu pjesmu i “stajica” nam tu izgleda simpatična i dražesna, lijepa i ugodna. No zbilja je prvoga Božića bila okrutna. Sve se dogodilo izvan grada, izvan kuće, izvan sjaja, izvan onoga najobičnijeg u čemu se čovjek radu. U tišini i samoći noći, u špilji, u jaslama, u siromaštvu. Tu se Bog rodio i nikada nije bio bliži čovjeku nego u tim trenutcima nemoći i ovisnosti o čovjeku. Ali i ovdje se čuje jeka redaka s prvih stranica Biblije: “Na svoju sliku stvori Bog čovjeka...” Čovjek je stvoren da rada, a Bog prihvata da bude rođen. Marija i Josip čine sve ono što roditelji inače čine svojim tek rođenoj djeci. Bdiju nad njim,

Božićno razmišljanje

hrane ga i njeguju. Strepe nad svakim njegovim plaćem i smiješe se sa svakim njegovim smiješkom, raduju se nad mirenim snom u kojem počiva.

Prvi klanjatelji

Ovo je proslava prvoga Božića. Oni koji su bili najbliži i koji su mu dali sklonište saznali su prvi za novost i dolaze se pokloniti. U tome ih predvode stanovnici neba, anđeli, koji im javljaju radosnu vijest. Najuzvišenića bića s neba i najjednostavniji ljudi sa zemlje nalaze se zajedno u šipili i klanjaju se novorodenom Spasitelju.

Gospodine i Bože moj, maleni moj Spasitelju, i ja se želim pridružiti tim prvim klanjateljima u Betlehemu. Želim se pokloniti u jednostavnosti duha kojim su

bili prožeti pastiri. Želim osjetiti u себи užvišenost trenutka i radost duha koje su nosili anđeli. Dolazim ti u ovomu vremenu udaljenu više od dvije tisuće godina od tvojega dolaska. Dolazim ti s ljudima, s braćom i sestrama koji su opterećeni svojim brigama i ražalošćeni nevoljama. Molim te, Gospodine, da te prepoznaš i osjeti koliko ih voliš. Ništa nije ljudskije i božanskije od ljubavi koja je iskrena i prava. Takvu si nam ljubav pokazao u jaslama. Pomozi nam da je prepoznamo i prihvativimo. Hvala ti što nas svaki put o Božiću pokreneš iz našestromosti i privlačiš k jaslama da ti dodešmo iz svojih daljina. Privuci nas k себи da osjetimo twoju blizinu. Neka naša srca zahvati toplina twoje ljubavi koju u nama može samo malo dijete pokrenuti.

Naši novaci

IGOR GALUŠIĆ

Rođen sam 1. lipnja 1984. godine u Tuzli, kao starije dijete, u obitelji Ilike i Milice Galušić, uz mlađega brata Danijela. Kršten sam u župi sv. Jurja mučenika u Tuzli, gdje sam primio i ostale sakramente. Osnovno obrazovanje i srednju trgovacku školu završio sam u Tuzli, a ekonomsku u Zagrebu, gdje sam i maturirao.

Duhovni sam poziv osjetio još kao dijete, a uvijek sam bio vjernik i često se molio. Nakon školovanja neko sam vrijeme radio u Njemačkoj i Češkoj, a 2008. godine dolazim u Zagreb. Uz rad tu sam počeo i intenzivnije duhovno živjeti nego prije.

Odavno sam želio postati isusovac te sam odlučio da se odazovem Gospodinu i živim po primjeru sv. Ignacija Lojolskoga, utemeljitelja Družbe, jer u njegovu životu nalazim neke sličnosti i s mojom životnom poviješću. Gospodin je u mojojmu životu oduvijek bio prisutan na veličanstven način, on mi je na prvomu mjestu i sve za čim težim. Želim nasljeđovati Krista svim svojim bićem i činiti sve na veću slavu Božju. U budućemu svećeničkom životu želio bih ljude poticati na život po evangeliju te svim silama raditi na obnovi Crkve i pomoći dušama. Zahvaljujem Gospodinu na iskazanoj milosti i molim za ustrajnost na redovničkom i svećeničkom putu.

IVAN LASIĆ

Zovem se Ivan Lasić, rođen sam 8. studenoga 1991. godine u Makarskoj. Treće sam od šestero djece Vjekoslava i Katice.

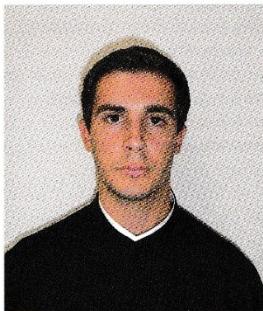
Cijeli sam život povezan s Crkvom. U osnovnoj se školi počela javljati želja i misao o svećeničkom pozivu. Tijekom puberteta rjeđe sam mislio o tome: škola, treninzi atletike, izlasci i društvo pri-donijeli su polako mojemu odvajjanju od Boga. Na završetku srednjo škole počinje se ponovno javljati ista želja u srcu. Strah, nepovjerenje i sumnja natjerali su me da se opet oglušim na taj zov srca, mojega Boga. Odlučujem upisati prvu godinu Elektrotehničkoga fakulteta u Splitu. Ali nedugo nakon početka godine u meni jača poziv. Pokušao sam se opet oglušiti na sve: neću ići na sv. misu, neću više moliti, neću ništa... Postavljao sam Bogu razna pitanja: Zašto ja? Kako? Zašto sada kada sam "netko i nešto"? Što će mi reći roditelji i društvo? Sada ta pusta pitanja zvuče čudno i po-malo besmisleno, ali tada me je to čitava zaokuplja-lo.

Otišao sam na duhovnu obnovu fra Zvjezdana Linića. Upoznao sam mnogo divnih ljudi koji su me hra-brili i koji su mi puno pomogli. No još uvijek je u meni postojala doza straha. Nakon duga razmišljanja i razgovora sa župnikom, roditeljima, prijateljima i sa-mim sobom odlučujem prekinuti studij i

posvetiti život Bogu i drugima. Dugo sam razmišljao o redu koji izabratи. Ništa mi nije do kraja odgovaralo. Pročitavši knjigu "Rođen da se borи", upoznajem se dublje s redovnicima Družbe Isusove. Posjetio sam i internetsku stranicu Prostor Duha te stupio u kontakt s p. Miroslavom Čadekom. U razgovorima s njim i s drugima upoznajem se s načinom života i radom isusovaca u Hrvatskoj i svijetu. Odlučujem se na kraju za isusovački red te stupam u novicijat Družbe Isusove u Splitu 25. rujna 2011.

PERO LOVRIĆ

Roden sam 12. srpnja 1986. u Mostaru, a odrastao sam u mjestu Krehin Gradac (općina Čitluk – BiH), koje pripada župi Gradina. U istoj sam župi i kršten i krisman. Najstarije sam od troje djece oca Jure-Luje i majke Ružice. Brat se zove Marin, a sestra Tea.

Osnovnu i srednju školu završio sam u Čitluku. Uz crkvu sam od malena bio vezan, ministirirao sam, a kasnije svirao i gitaru u župnom zboru. Tijekom osnovne i srednje škole jako su me zanimali nogomet, koji sam trenirao, kao i glazba. Tek pred kraj srednje škole počinjem intenzivnije doživljavati i duhovni život te mogućnost ostvarenja du-

hovnoga zvanja. Nakon srednje škole rekao sam župniku o izboru duhovnoga zvanja tako da sam uskoro postao svećenički kandidat Mostarsko-duvanjske biskupije. Biskup me je poslao na studij na Jordanovac kod isusovaca. Bilo je to vrijeme jako lijepih iskustava te duhovnih i intelektualnih spoznaja. Tamo sam s vremenom osjetio privlačnost prema isusovačkoj duhovnosti i apostolatu te nakon završene treće godine teologije odlučujem stupiti u Družbu Isusovu. Ulagak se ostvario nakon što sam ovoga ljeta diplomirao teologiju na Filozofsko-teološkomu institutu Družbe Isusove na Jordanovcu u Zagrebu.

ŠIME RAFIĆ

Zovem se Šime Rafić, a rođen sam 28. ožujka 1991. godine u Zadru, od oca Berislava i majke Dinke, kao sin jedinac u obitelji.

Osnovnu školu "Bartol Kašić" završio sam u Zadru, a nakon toga sam stupio u sjemenište "Zmajević" i upisao Klasičnu gimnaziju "Ivan Pavao II.", također u Zadru, te sam maturirao 2009. godine s vrlo dobrim uspjehom. Nakon sjemeništa i završene srednje škole upisao sam teološki studij u Rijeci i bio član Bogoslovnoga sjemeništa "Ivan Pavao II.", kao svećenički kandidat Zadarske nadbiskupije.

Svećenički sam poziv počeo osjetiti još kao ministrant u osnovnoj školi te sam se odlučio za taj životni put. Družbu Isusovu upoznao sam preko don Siniše Vujčića, svećenika Riječke nadbiskupije.

U formaciji

pije. Nakon nekoliko razgovora s njime stupio sam u kontakt s p. Miroslavom Čadekom i odlučio ući u novicijat te slijediti Kristov put kao redovnik Družbe Isusove.

DRAŽEN VOLK

Roden sam 1975. god. u Banjoj Luci (BiH), gdje sam i završio osnovnu i dva razreda srednje škole. Tijekom 1991. godine moja se obitelj preselila u Rijeku. Slušajući u srednjoj školi nastavu iz vjeronauka, počeo sam se sve više zanimati za pitanja vjere tako da se u meni krajem četvrtoga razreda rodila želja da postanem svećenik.

Tako sam 1993. godine postao svećenički kandidat tadašnje Riječko-senjske nadbiskupije. Za svećenika sam zaređen 1999., nakon čega sam obavljao službu župnoga vikara, a nakon toga i službu osobnoga tajnika riječkoga nadbiskupa, mons. dr. Ivana Devčića. On me je potom uputio na poslijediplomski studij fundamentalne teologije u Rim, gdje sam na Papinskom sveučilištu Gregoriana doktorirao 2007. Po povratku iz Rima obavljao sam službe župnoga vikara i župnika.

Više je godina u meni sazrijevala odluka da svoj svećenički put nastavim kao redovnik te sam 2010. konačno odlučio pristupiti redovničkoj zajednici Družbe Isusove. U novicijat u Splitu stupio sam u rujnu 2011. te sam sada novak-pater.

BOŽIĆNA MOLITVA

*Mi ti se, Gospodine mali, molimo danas,
baš danas, kad vjerujemo vjerom
bezazlene dobre djece,
da ćeš ove svete božićne noći,
na zemlju, makar je crna od zloće,
ponovno doći,
rodi se već jednom i za nas.
Ima, Gospodine, kraj Jadranskog mora,
jedna zemlja mala
s četiri-pet milijuna ljudi, dobrih ljudi,
a ona je, Gospodine,
puno nesretna i jadna,
ona je i gladna,
zar da Ti nabrajam čega?
(Ti to najbolje znadeš, jer sve narode, i
one ohole, u ruci moćnoj imadeš.)
Ona je, Gospodine,
gladna i žđena baš svega.
Preko naših glava, Gospodine,
pustošio vihor i tama,
i sve nam odnesem, sve uze,
sve vrednije probra; a nama,
mali Gospodine, ostaše rane i suze;
ali još nešto, što se oduzet ne može,
ostalo je nama: vjera u srcu,
novoroden Bože,
vjera u pobjedu pravde;
u nadmoć dobra!
I naše su umorne duše
ove noći pune bjeline,
mi čutimo snagu
svojih minulih generacija,
i sa srcem punim snage i vedrine,
uvijeh spremni,
Gospodine, i na najveće žrtve,
(pa da nas ko mnoge ubroje međ mrtve),
jer pred našim je očima:
slobodna draga Kroatija.
Pa Te, mali Gospodine,
što ćeš se i ove godine,
rodit i upravo danas,
mi Hrvati molimo vruće:
rodi se, rodi već jednom i za nas...
i za nas!*

Vinko Nikolić

Moj boravak u Rimu

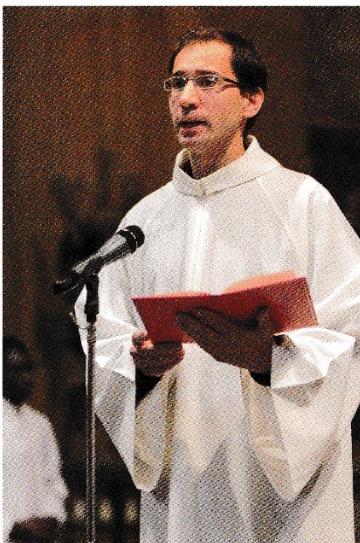
Hrvoje Mravak, SJ

Ja, evo, ponovno sjeo u klupe. Nakon novicijata poslan sam na studij teologije u Rim. Nešto sam kao laik već prije studirao u Zagrebu, ali sada je prilika da produbim materiju. Živim u Međunarodnome kolegiju "Del Gesu" u centru Rima, s četrdesetak subraće sa svih kontinenata, iz oko dvadeset zemalja svijeta. Većina smo studenti teologije i tako se pripremamo za svećeničko ređenje. S nama su još trojica časne braće vrijedno zaokupljeni kućnim poslovima te patri duhovnici. Duhovno je ozračje prilično dobro. Vidi se da dijelimo puno toga zajedničkog – ipak smo svi prošli sličnu isusovačku formaciju, usprkos kulturnim i osobnim različitostima.

Pri dolasku u Kolegij, na početku akademске godine, organiziraju se zajednički susreti: upoznavanje, duhovne vježbe, raspodjela dužnosti u kući i sl. Dani kasnije uglavnom prolaze u pohadanju predavanja i učenju, vikendom češće u druženju i ponekad izletu u prirodu izvan Rima (zraka u gradu uvijek nedostaje!). Srijedom odlazim u jednu školu talijanskih isusovaca i s jednim patrom provodim euharistijski program za učenike. Najprije smo s njima na igralištu, a zatim u razredu na kreativan način prolazimo različite životno-vjerske teme, dok susret završava molitvom u kapeli škole.

Rim zaista ima što ponuditi. Teško ga se može do kraja upoznati. Multikulturalan i lijep, ima sunca, ima kiše, blizinu Vatikana i pape, ali i prometa i prosvjeda koliko ti srce želi! Jedan dan ti se, na primjer, nudi izlaganje profesora iz Egipta o koptima, drugi iz Tunisa govo-

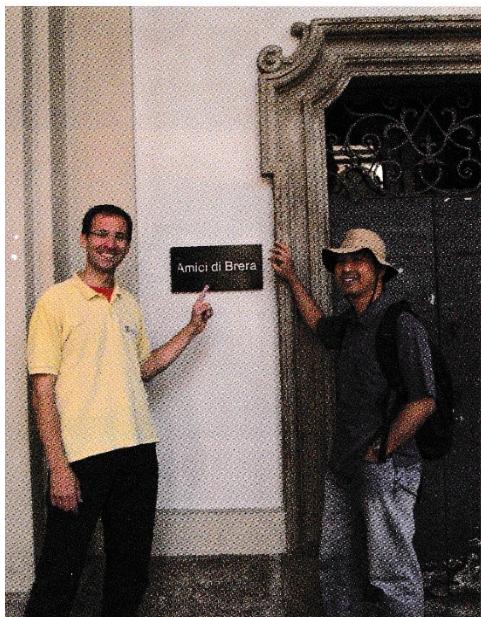
ri o islamu i još mnogo drugih kvalitetnih ponuda... Stoga treba biti pametan, odrediti prioritete – zajednica, učenje i apostolat – a drugo što se stigne. Najvažnije od svega je što uspijevam održavati stalan ritam molitve.

Za blagdane se obično raspršimo u malim skupinama po Italiji (a ponekad "pomirišemo" i božićni ugodač domovine). Prošle godine sam sa subratom iz Perua bio u Toskani u jednomu samostanu benediktinaca gdje je bilo vrlo živo što se tiče međuljudskih susreta. Sprijateljili smo se s dvojicom talijanskih glumaca (i Roberto Benigni je jednom onđe boravio na duhovnom odmoru). Za uskr-

U formaciji

sne blagdane bio sam na kampiranju s učenicima s kojima radim, u petak "s Papom" na Križnomu putu, u subotu na vazmenomu bdjenju u našoj crkvi Del Gesù. Svake nedjelje naš kolegij glazbeno i liturgijski animira jednu svetu misu u toj glasovitoj baroknoj isusovačkoj crkvi. Ne treba zaboraviti da se uz nju (u našemu kolegiju) nalaze i sobice sv. Ignacije Lojolskoga, gdje je svetac živio posljednjih dvanaest godina života i odande upravljao Družbom (između ostaloga, odavde je poslao sv. Franju Ksavverskoga u Indiju). Posebno duhovno žarište za nas, u kojemu za posjetitelje nudimo i besplatno duhovno-turističko vodstvo.

Posebno su razdoblje kušnje ispiti, ali i oni uz nešto nemira i vidnu Gospodinovu milost prođu. Poslije njih slijedi dugo

toplo ljetno koje se koristi za razna pastoralna iskustva. Prošlo ljetno cilj mi je bio upoznati isusovački rad s mladima u drugim europskim provincijama. Stoga sam s učenicima (koji se nerijetko nalaže između rastavljenih obitelji i ovisnosti o videoigricama) proveo tjedan dana u kampu blizu Asiza, zatim u Salamanki na tečaju španjolskoga jezika, koji mi je kasnije koristio u Loyoli tijekom Družbine projekta za mlade – "Magis". Ljeto je zaista bilo bogato putovanjima, ali još važnije susretima. I Hrvatsku sam uspio kratko posjetiti i posvetiti se veliku broju prijatelja i rodbini i to me ispunilo novom snagom za dalje.

Na koncu još vrijedi spomenuti iznimno vrijedno iskustvo "mjeseca Arrupea" na kojemu sam se, s ostatkom subraćom s moje godine studija, u Španjolskoj pripremao za svećeništvo. Bili smo najprije u Manresi – značajnoj za našu duhovnost jer je sv. Ignacije ondje iskusio neke važne duhovne stvari. "Mjesec" smo okončali u Loyoli (Baskija) i ovo me mjesto "očaralo". Priroda je izvanredna: zelena, brdovita s konjima, kravama i ovcama, ocean 20 km udaljen. Sve nekako maleno i jednostavno i zbog toga lijepo. Čak smo i s vremenom imali "sreće" (kao da kiša nije blagoslov!). Razmatrali smo ondje razne teme važne za svećenički poziv u Družbi Isusovoj: npr. "osjećanje s Crkvom", afekti i osjećaji u našemu pozivu. Na koncu smo sve okrunili osmodnevnim duhovnim vježbama. One su intiman susret duše i Boga i to iskustvo teško se može prenijeti. Ipak, glavni je poticaj bio predati sve, baš sve Duhu Svetomu da vodi... i doživjeti ljubav kojom smo ljubljeni, ne samo zato što je Bog milosrdan, nego i stoga što me (nas) je stvorio dragocjena – na svoju sliku (Post 1,27).

Mladomisnik p. Mislav Skelin, SJ

Ime mi je Mislav Skelin. Isusovac sam, a na Ignacijskoj ove godine postao sam i svećenikom Katoličke crkve. Tridesetro-godišnjak sam rodom iz Zagreba, a kori-jenima Dalmatinac. Otac Vlatko je iz Mi-ljevaca, a majka iz Tribunja, iz obitelji Grubišin. Odrastao sam na Bukovačkoj cesti s roditeljima, s bratom i sestrama, ali i sa širom obitelji. Ljudsko i kršćansko ozračje te kuće ostao će zauvijek dio mene.

Sakramente inicijacije primio sam u župi sv. Jeronima. Krenuti putem redovništva i svećeništva bilo mi je nezamislivo u razdobljima života u ko-jima se ljudi obično odlučuju o životnome zvanju i za-nimanju. Kada sam bio pri kraju srednje škole, čuo sam od jednoga prijatelja nekoliko riječi o neobičnomu svecu Ignaciiju i isusovcima, koje su me vrlo zainteresirale. Jednom prilikom, otprilike u to doba, kupujući u Bogovićevoj rabljene gramofonske ploče, prisluškivao sam razgovor dvojice momaka (bili su metar od mene, što sam mogao...) koji su razgovarali o studiju filozofije kod isusovaca. Ta je bubica u uhu bila dovoljna da snažno poželim upisati taj studij.

U životu moje duše svih tih godina bilo je svjetlijih i tamnijih razdoblja, ali iskrena ljubav prema Katoličkoj crkvi bila je uvijek prisutna i onoliko koliko me sjćanje služi, nikada nije bilo dana bez barem malo osobne molitve. Za to zahvaljujem Bogu. Putem svećeništva u Družbi Isuso-voj krenuo sam u svojoj dvadeset sedmoj

godini. Mojoj je odluci bitno pridonijelo i to što sam tih godina bio okružen dobrim prijateljima i poznanicima koji su volje-li Boga, Crkvu i Hrvatsku. Velik dio njih bio je povezan s akademskom zajednicom sv. Filipa Nerija iz Splita i zajednicom "Mi" iz Zagreba. Do toga vremena završio sam studij filozofije i religijske kulture i radio u jednoj optičarskoj radnji. Slijedili su redom novicijat u Splitu i polaganje redovničkih zavjeta, magisterij u Osije-ku, teologija u Rimu, gdje sam zaređen za dakona.

Zivim ove prve svećeničke mjesece u ras-

položenju koje je obično i neobično u isto vrijeme. Sve je isto kao i prije i sve se ne-kako promijenilo. Sada sam vjeroučitelj u Isusovačkoj klasičnoj gimnaziji u Osije-ku. Nutarnje kušanje milosti svećeništva tražim nastojeći da ne "odradujem" svakodnevnu svetu misu, isповijedanje i časoslov, već želim u tome naći hranu za život i misiju koju sam primio. Neka je Bogu hvala na svemu.

Naši slavljenici

P. Pero Nikolić, SJ

50 godina svećeništva

Roden je 23. lipnja 1944. u Borovici, BiH, kao peto od osmoro djece, u vjernoj katoličkoj obitelji. O tomu svjedoči činjenica da su dvojica njegove braće postali svećenici: Zorislav, već pokojni, u Družbi Isusovoj, i Mijo, dijecezanski svećenik. Prvi je odgoj primio u Borovici. Nastavio ga je u Zagrebu, gdje je sa 17 godina odlučio započeti redovnički život, stupivši u novicijat 14. kolovoza 1961. U Družbi je slijedio tijek formacije uobičajen u Hrvatskoj provinciji, sa studijem filozofije i teologije na Filozofsko-teološkome institutu Družbe Isusove u Zagrebu. Ovaj je prvi period formacije okrunjen svećeničkim redenjem 26. lipnja 1977.

Drugi je pak ciklus teologije imao u Njemačkoj, u Frankfurtu na Majni, u kolegiju St. Georgen, gdje je postigao licencijat iz biblijske teologije. Do treće probacije slijedile su godine svećeničke službu u Palmotićevoj ulici u Zagrebu. Godine 1981. superior je u Opatiji, a od 1988. superior u Zagrebu u Palmotićevoj. Za vrijeme dramatičnih godina opsjedanja Sarajeva i još dvije godine kasnije, tj. od 1994. do 1998. godine, bio je duhovnik u sarajevskom Nadbiskupskom sjemeništu. Do imenovanja godine 2002. za direktora Povijesnoga hrvatskog instituta u Beču i rektora kolegija koji je pridružen Institutu, u kojemu se brinuo za studente iz Hrvatske, liječio se od srčanoga udara i djelovao kao svećenik u jednomu staraćkom domu u Njemačkoj. Od 2009. superior je rezidencije u Dubrovniku.

p. Roko Prkačin, SJ

50 godina u Družbi Isusovoj

60 godina svećeništva

Milošu sam Božjom to što jesam (1 Kor 15,10). Tu sam rečenicu, prigodom mojega svećeničkog jubileja u Družbi Isusovoj stavio na jubilarnu sličicu. Jubilej sam slavio 30. srpnja 2011. u Dubrovniku. Ujedno mi te rijeći govore da je duhovno zvanje, u prvom redu, milost s kojom surađuje ljudska volja. To potvrđuje i tijek mojega svećeničkog zvanja u Družbi Isusovoj.

Avantura mojega svećeničkog poziva započela je prije 80 godina u rodnoj obitelji. Moja majka Mara, rođena Bošković, molila je i postila da neko njihovo dijete postane svećenik. A imali su osmero žive djece i dvoje je umrlo dok su još bili mali. Moj otac Ivan, koji je kao mladić bio na zaradi u Sjevernoj Americi, govorio bi da je nemoguće da netko iz našega roda postane svećenik. No pobožna majka nije prestala moliti i postiti.

Ratna je godina u Drugom svjetskom ratu, 1942., kada su četnici u istočnoj Hercegovini sve palili i ubijali. Hrvati su iz tih predjela, pa i moja obitelj, izbjegli u Hrvatsku. Društvo za školovanje djece, Hrvatski radiša, u Zagrebu je sabralo djecu izbjeglih Hrvata u Zagreb. A bilo nas je oko 400, od 11 godina, koliko je meni bilo, pa do 15 godina. Međutim, u ratnomu metežu Hrvatski radiša nije bio u mogućnosti smjestiti i prehraniti toliko djece pa su ih razaslali po župama oko Zagreba. Tako sam ja dospio u župu

Gradac kod Križevaca. Uzeo me je mješni župnik, gosp. Petar Gjipalo, da mu budem ministrant. A u tu je župu dolazio p. Josip Badalić, rektor Maloga sjemeništa u Travniku, posjetiti rodbinu. Župnik me je upitao želim li poći u isusovačko sjemenište jer ču tamo sigurnije postati svećenik. Spremno sam prihvatio, a da nisam ništa znao o isusovcima. Hvala Božjoj providnosti i dobrim ljudima preko kojih mi je otvorila put prema svećeništvu u Družbi Isusovoj.

Tako sam u jesen ratne 1944. godine pošao u Malo sjemenište DI u Travniku. Dok je Malo sjemenište DI bilo izvan grada, na uzvisini Bašbunar, Nadbiskupsko sjemenište i gimnazija, kamo smo išli u školu, bili su u gradu. P. Josip Badalić bio je superior u Malomu sjemeništu, magister je bio Mirko Polgar dok je br. Drago Ivasić vodio ekonomiju, a br. Vincetić bio je kuhar. Nas je daka bilo dvadesetak, od kojih su samo trojica postali svećenici: Josip Kukuljan, 4. r., Mijo Liković, 3. r., Roko Prkačin, 1. razred. Ona je zima bila jaka pa je snijega bilo do metar visine. Bilo je veselo kada smo jutrom silazili u grad u školu. U ono se vrijeme oko Travnika često pucalo jer su partizani napadali na Travnik. Kako je postojala velika opasnost da partizani zauzmu Travnik, a nije bilo ni hrane, travnički su isusovci sve dake, nakon Nove godine, poslali kućama. Vratio sam se tada svojemu dobrotvoru župniku u Gradac kod Križevaca jer mi je obitelj još bila u izbjeglištvu.

Baš je u siječnju 1945. godine partizanski front prolazio preko Gradača prema Vrbovcu. Pod vodstvom domaćih partizana partizani su likvidirali narodne neprijatelje. Došli su tražiti i župnika, na sreću nisu ga našli jer se je na vrijeme sklonio. A onda sam i ja došao na sito i rešeto: Je li mi tata ustaša, gdje su mi braća, što radim kod popa... Na sreću,

nije mi domaći partizan presudio. Hvala Božjoj providnosti i nečijoj molitvi što sam ostao na životu.

U međuvremenu se je moja obitelj vratila iz izgnanstva u Hercegovinu, a ja sam nastavio sjemenište na Šalati u Zagrebu. Sve sam godine redovito išao na praznike u Hercegovinu. Jednom mi je novopečeni komunist, a inače komšija, ozbiljno kazao da je besmisleno što idem u sjemenište. Eto, vidiš, govorio je, da sada svećenicima ruže ne cvatu, a za desetak godina neće biti ni svećenika ni crkava. Razili smo se svaki u svojem uvjerenju. Kratak mu je bio komunistički raj jer je mlađ umro od raka.

U novicijat DI stupio sam 14. kolovoza 1951. na Fratrovcu u Zagrebu. U drugoj godini novicijata pozvan sam na odsluženje vojnoga roka. Budući da su mi priznali samo osnovnu školu, služio sam punе dvije godine. Prozvali su me pop, što je bilo prezirno. Dok sam jednom ribao blatnjave stepenice, prišao je dežurni vodnik i prezirno prolio kantu vode po stepenicama, uz podrugljive riječi: Ribaj, pope. Drugom mi zgodom pride "oficir bezbednosti", KOS, pa mi umiljato reče da ostavim te popove i studiram što god želim. Odgovorio sam kako sam završio vjersku nepriznatu gimnaziju. Reče da se ništa ne trebam sekirati jer će se sve uređiti samo da obećam da se ne vraćam tim zaostalim popovima. Ipak sam se veselo vratio svojemu zvanju i studirao filozofiju i teologiju u DI. Za svećenika me je zaredio zagrebački pomoćni biskup Salis Sewis 30. srpnja 1961. godine u svetištu Srca Isusova u Zagrebu. Moj mladoj misi, koja je bila 15. kolovoza 1961. u župi Prenj-Dubrave, najviše se radovala majka Mara. Tada mi je otkrila svoj zavjet molitve i posta za sina svećenika. Velika hvala milostima tajnovite Božje providnosti i ustrajnoj molitvi moje majke.

Naši slavljenici

Kao mladomisnik bio sam poslan za Božić 1961. u župu Hercegovač kod Bjelovara. U župnomu je stanu bila obitelj koja nije odlazila ni na polnočku ni na božićnu misu. Upitao sam ih jesu li katolici. Žena mi odgovorila da su oni jehovici. Ona je to postala kada su joj jehovci našli mjesto u bolnici. A zatim je i muža prevela k njima, za što je bila nagradena. A onda drsko reče i meni da i ja mogu prijeći jehovcima. U čudu sam je zapitao: a što bi ona dobila za to? Odgovorila je da bi dobila 700 DM. Bezuspješno sam ih nagovarao da se ostave krvoga puta i vrate u crkvu. Malo mi je postalo bistrije kako je Judin novac veliko zlo za našu vjeru.

Iako sam kao mlad svećenik sanjario o pučkim misijama po našim župama, poglavari su me stalno, gotovo svih 50 godina svećeništva, slali u odgoj kako sje-menistaraca, tako i Družbinih članova te vodstvo Družbinih ustanova. Međutim, tijekom svih 50 godina svećeništva davao sam duhovne vježbe, kako redovnicama, tako i svećenicima, pa i laicima. Zavolio sam duhovne vježbe sv. Ignacija pa sam se u njima i specijalizirao. Smatram da nude duhovno i vjersko rješenje za sve probleme života i rada u DI. Da bi ih se s korišću moglo drugima davati, mora ih se osobno živjeti i životom svjedočiti. Uz to mi je ne malo utjeha što sam se tijekom protekloga vremena spremno odazivao za pomoć u isповijedanju, gdje god bi me zvali, osobito na Mariju Bistrigu za isповijedanje hodočasnika. A posebna mi je radost što sam se ustrajno borio, tijekom proteklih godina, sav život i rad stavljati u službu Bogu i za duhovno dobro bližnjega.

Ufam se u Božju milost da će i nadalje moj svećenički rad i trpljenje u Družbi Isusovoj biti u službi Božje ljubavi i duhovnoga dobra bližnjega.

P. Alfred Schneider, SJ

50 godina svećeništva

Moji su predi s očeve strane iz Njemačke, s majčine (Drapčinski) iz Poljske. Kod kuće smo govorili hrvatski, ali se promicalo i znanje njemačkoga. Otac, graditelj violina, imao je u Zagrebu trgovinu glazbala. Kada su komunisti 1945. došli na vlast, otac je uhapšen dijelom zbog njemačkoga prezimena, a dijelom zbog imetka i osuđen na sedam godina prisilnog rada.

Svećeničko zvanje zahvaljujem molitvi jedne sestre karmeličanke Božanskoga Srca Isusova. U ljetu 1945. našli smo se u logoru zajedno s četiri sestre toga reda. Jedna od njih, sestra Ana Terezija, reče mi jednom iznenada nakon mnogih razgovora: "Fredi, u tebi je klica svećeničkoga zvanja." Ja sam imao druge planove, no sestra je ustrajala u molitvi za mene sljedeće godine u kojoj se više nismo vidjeli. Njezina je molitva nadjačala. Izmolila mi je ne samo svećeničko zvanje, nego i svjedočanstvo o ljepoti i snazi molitve koje će me pratiti čitav život.

Novicijat 1950.–1952. opečaćen je riječima i primjerom, u mojim očima svetoga isusovca, magistra Franje Jambrekovića. Vojna služba 1952.–1953., studij filozofije 1953.–1956. u Zagrebu, razredni prefekt u Dječačkom sjemeništu 1956.–1958. Studij teologije u Zagrebu 1958.–1962. Slijedi godina katehetskoga rada u Zagrebu pa treća probacija u Opatiji, zatim deset godina, 1964.–1974., odgojni

rad (generalni prefekt) u sjemeništu. Od 1974. do 1979. spremam u Frankfurtu na Majni doktorsku disertaciju pod naslovom "Riječ Božja i Crkva u teologiji Heinricha Schliera". Kod Schliera sam naučio čitati i ljubiti Svetu pismo. Zahvaljujem Bogu što sam temeljnu teološku naobrazbu stekao prije Koncila, daleko od svih nemira koji će kasnije potresati visoka katolička učilišta u Europi, a teološko usavršavanje nakon Koncila kada je u teologiji već dozrio tankočutniji osjećaj za pitanja i potrebe vremena.

Poslije promocije poučavam na našemu Fakultetu i teološkom institutu fundamentalnu teologiju i gotovo polovicu svih dogmatskih traktata koje smo već izdali kao knjige. Uz školski rad prihvatao sam se i dušobrižničkoga: davao sam duhovne vježbe redovnicama, svećenicima i laicima. Služio sam svetu misu u kapelici sestara Svetoga križa na Rebru. Tim sam putem dolazio u vezu i s bolničkim pastoralom, a nekoliko sam puta preko ljeta zamjenjivao i bolničkoga župnika. Za susrete i iskustva s bolesnicima i umirućima duboko sam Bogu zahvalan. U njima vidim najdragocijenije svjetlo mojega svećeništva.

P. Anto Vukoja, SJ

50 godina svećeništva

P. Anto je rođen 5. siječnja 1943. u Dolini kod Prnjavora (Bosna i Hercegovina). Osnovnu je školu završio u Brodu, gdje se preselio s obitelji iz Bosne, bez majke, koju su ubili partizani u Drugome svjetskom ratu, ubrzo nakon njegova rođenja. Školu je završio 15. srpnja 1961. te ušao u novicijat u Zagrebu. Studirao je filozofiju i teologiju na našemu teološkom Institutu za filozofiju u Zagrebu. Zaređen je za svećenika u Zagrebu 1972. U Napulju je magistrirao moralnu teologiju 1974.

Nakon studija u Napulju bio je dvije godine kapelan u Osijeku, zatim dve godine župnik u Rijeci, četiri godine župnik u Splitu. Od 1990. do 1996. bio je ekonom u Nadbiskupijskoj gimnaziji. Od tada se nalazi u Zagrebu, u Palmotićevoj, kao ekonom, pomogao je župne misije, a istodobno je bio imenovan kao kateheta u vojnoj školi, zatim u Jastrebarskom kao vojni kapelan, u istoj školi.

Tijekom toga razdoblja osnovao je crkvu sv. Stjepana u vojnoj školi u Jastrebarskom.

Biskup je p. Antu 2006. imenovao vojnim kapelanom Ministarstva obrane u Zagrebu, gdje je radio do sada, unatoč lošemu zdravlju. Zbog lošega zdravlja i starosti otišao je u mirovinu.

Pater Anto je ostavio lijep dojam tamo gdje je radio i širio se o njemu glas svećenika puna dobrote i istinske apostolske brige. S drugim kapelanima naše provincije počeo je za vojниke i njihove obitelji duhovne vježbe. Ovaj je rad vrlo cijenjen u Vojnoj biskupiji, kao i među sudionicima.

Naši pokojni

Priredio: Ante Topić, SJ

P. Jure ANTUNOVIĆ, SJ

P. Jure Antunović rođen je 30. srpnja 1958. u Kućanima, župa Gračac kraj Prozora, od oca Jose i majke Ivke, rođene Ripić. Od četvorice njihovih sinova, osim p. Jure, još je jedan izabrao duhovno zvanje, p. Ivan, također isusovac, profesor teologije na Jordanovcu, a od tri sestre jedna je sestra redovnica, s. Berta iz Družbe KBLJ. U Družbu Isusovu p. Jure Antunović je stupio nakon mature i odsluženoga vojnog roka 24. siječnja 1979. u Splitu. Nakon dvije godine novicijata studirao je filozofiju u Zagrebu na Jordanovcu, potom je imao dvije godine pedagoške prakse (magister) u sjemeništu na Šalati, a teologiju je završio 1988., također na Jordanovcu. Zareden je za svećenika 26. lipnja 1988. u Zagrebu. Nakon redenja bio je dvije godine kapelan u župi Bezgrešnog Srca Marijina u Zagrebu na Jordanovcu, dvije godine na poslijediplomskom studiju na Gregorianu u Rimu, nakon toga četiri godine kateketa u Željezničkoj srednjoj tehničkoj školi u Zagrebu, Palmotićeva 84. Od 1997. p. Jure je direktor Hrvatske sekcije Radio Vatikana sve do 2007. Svečane redovničke zavjetne položio je 22. travnja 2002. Nakon Radio Vatikana dvije je godine službovao kao kapelan u župi sv. Jakova u Opatiji i potom jednu godinu u župi Srca Isusova u Rijeci na Zametu. Prošloga je ljeta primio službu župnika Srca Isusova u Zagrebu, u Palmotićevoj ulici.

U kasnu jesen prošle godine osjećao je sve intenzivnije bolove u ramačima i na kralježnici. Ubrzo su mu liječnici ustavili rak na gušteraci. Dubokom vje-

rom prihvatio je svoje stanje i borio se za ozdravljenje s liječnicima, a u isto je vrijeme s velikim mirom govorio i o mogućemu skoru odlasku u vječnu domovinu. Preminuo je 28. svibnja, u isusovačkoj zajednici u domu na Fratrovcu u Zagrebu nakon kratke i teške bolesti u 53. godini života, 33. redovništva i 23. svećeništva. Pokopan je na Mirogoju u srijedu, 1. lipnja, a misa zadušnica slavljena je u bazilici Srca Isusova.

Provincijal p. Ivan Koprek u svojem govoru, uz nazočnost dvojice biskupa, rodbine i prijatelje, istaknuo je: "Naš se p. Jure u svojim teškim i neizvjesnim danima bolesti potvrđivao kao čovjek vjere. Tako je svakodnevno shvaćao ono što nam potvrđuje naše ljudsko iskustvo da život, snaga i mladost s vremenom prolaze i da od svega ostaje samo ono što darujemo drugima: vrijeme, snaga, trud, požrtvovno služenje... Tako shvaćena, prihvaćena i življena bol i patnja prestaju biti teret, a postaju sredstvo ljubavi, nebeska sjetva iz koje niče, rada se novi, uskrsli, neumrli, božanski život, život milosti i zajedništva s Bogom. I tu shvaćamo da se vrijeme, koje brzo leti, mijenja u vječnost; da se sva naša patnja i bol pretvaraju u radost; sva pak doživljena radost i sreća maloga ljudskog života u beskrajnu sreću života u Bogu. U toj vjeri u ime Hrvatske pokrajine Družbe Isusove izričem našemu pattru Juri Antunoviću riječ zahvale za sve što je za ovoga života učinio... Ostat će u duboku sjećanju mnogim slušateljima Radio Vatikana, vjeroučenicima iz Željezničke srednje tehničke škole u Zagrebu, župljanima župa Bezgrešnoga Srca

Marijina na Jordanovcu, Opatije, Zadružna i župe kojom je kratko kao župnik upravljao, župe Presvetoga Srca Isusova u Palmotićevu. Izričući kršćansku sućut svoj njegovoj rodbini, poštovanoj braći i sestrama, nećacima i nećakinjama,... zahvaljujem uzoritomu kardinalu Josipu Bozaniću i svima koji su nam povodom njegove smrti poslali svoje izraze sućuti."

Netko reče: "Ne znaš na kojemu te mjestu smrt čeka, no ti čekaj nju na svakome mjestu."

P. Mato RUSAN, SJ

P. Mato Rusan rođen je 11. veljače 1930. u Brčevcu, župa Vrbovec. Uoči svetkovine Velike Gospe, 14. kolovoza 1947. godine, nakon završenoga 6. razreda gimnazije, sa 17 godina života stupio je u novicijat Družbe Isusove na Fratrovcu. Nakon novicijata s odličnim je uspjehom položio maturu i nastavio formaciju: studij filozofije i teologije. No zbog slabijega zdravlja u formaciji je imao puno poteškoća pa su mu poglavari čak savjetovali da napusti Družbu. Žarko je molio da mu dopuste da ostane u Družbi. Koliko je čvrsta bila ta njegova želja, vidljivo je iz njegove autobiografske zabilješke: "Kad bih trebao ponovno živjeti, bio bih opet jedino svećenik, i to isusovac!" U Dubrovniku je 1958. na 1959. obavio treću probaciju, a 1964. godine položio je svoje posljednje redovničke zavjete. Službovaо je i dulje pastoralno djelovanje diljem provincije u mjestima: Savski Nart, Borovica, Veprinac, Otok Gospe od Milosti, Podvinje, Beograd, Zagreb, Osijek, Dubrovnik. Boležljiv, ali po naravi pričljiv, sklon humoru, pater Rusan je bio veoma pobožan redovnik. Posebno je štovao Srce Isusovo, euharistiju i Gospu. Rado je propovijedao o duhovnim zavjima, osobito o svećeništvu. Napisao je

mnoštvo popularnih članaka, osobito u časopisima MI i Glasniku Srca Isusova i Marijina, te nekoliko knjiga duhovnoga sadržaja.

U posljednjim je danima ovozemnoga života strpljivo podnosio bolest pripremajući se za susret s Gospodinom. Bio je svjestan da svaki križ i patnja, prihvaćeni i nošeni vjerom, predanjem i ljubavlju, jesu poput pšeničnih zrna koja u zemlji sebi nestaju i umiru, ali zato donose obilat rod. Okrijepljen otajstvima vjere u Zagrebu je 27. kolovoza u 65. godini redovništva i 55. godini svećeništva preminuo.

Naš dobri i dragi p. Mato, Bogu hvala, "vratio se u kuću Očeva", otišao Isusu u zagrljav, zamijenio zemaljsku domovinu i "stekao vječno prebivalište na nebesima".

Br. Antun ĐAKOVAC, SJ

Brat Antun Đakovac rođen je u Donjem Viljevu 26. kolovoza 1926. godine. Mlađenaštvo je proboravio s roditeljima do 18. godine, a početkom 1944. godine pozvan je u Hrvatsku vojsku. Za njega je vojska bila završena u svibnju 1944., u Dravogradu, blizu Blajburga, nakon čega je bio sudionik križnoga puta po Hrvatskoj. Jedno je vrijeme radio na željeznici u Bjelovaru i Belišću, nakon čega je od 1949. do 1950. godine bio u logoru Trstenik u Srbiji. Radeći kratko u prometnom uredu željezničke stанице, osjećaо želju da sve napusti i krene za Kristom, što je i ostvario ušavši u samostan u svojstvu aspiranta 7. rujna 1951. godine. Aspirantu dovršava u Dubrovniku gdje je, budući da u Zagrebu nije dobio dozvolu boravka, 6. rujna 1952. započeo novicijat. Nakon dva mjeseca odobren mu je boravak u Zagrebu pa nastavlja novicijat u isusovačkoj kući

Naši pokojni

na Fratrovcu. Jednostavne zavjete položio je 19. rujna 1954. godine. Početkom listopada iste godine odlazi u Split gdje obavlja dužnost kuhara. Redovnički život, kao brat u Družbi Isusovoju, proveo je gotovo u svim kućama Hrvatske provincije, služeći u svojem poslanju sve do umirovljenja godine 2000.

Posljednje godine redovničkoga života provodio je u isusovačkoj rezidenciji na Fratrovcu, gdje je molitvom privodio duše k Bogu. Preminuo je 12. listopada na Fratrovcu, u 86. godini života i 60. godini Družbe. Pokojnik je сахранjen u isusovačkoj grobnici u Osijeku.

Onako kako je živio, tako je i umro, poput svjeće, tih i blago izgorio. A ti, dragi Antune, koji si sada u Istini i vidiš kristalno jasno: "Dobar si boj bio", korisno si proživio svoj redovnički život, isplati se biti dobar. Vjerujemo da si čuo glas: "Valjaš, slugo dobiti i vjerni, udi u radost Gospodara svoga!" Prati nas s proslavljenom Crkvom! Dovidenja, brate Antune!

Vijesti iz:

1. Od 11. do 18. veljače ove godine dvojica isusovaca, p. Zdravko Knežević i p. Ante Tustonjić, bili su u pohodu Zapadnoj Bengaliji. Budući da je p. Zdravko imenovan vicepostulatorom za proces proglašenja blaženim našega misionara p. Ante Gabrića, bila je to prigoda da se još jednom posjeti mjesto i ljudi vezani uz toga, vjerujemo, sveta i neumorna isusovca iz Metkovića. Ovogodišnji posjet Indiji tako je bio podijeljen na dvije etape s obzirom na mjesta. Prvi je dio bio uglavnom u seoskom okružju mjeseta Kumrokhali (Maria Palli), zajedno s izdvojenim postajama vezanim uz tu župu, i drugi dio u gradu Kolkati (Calcutta) gdje smo posjetili više crkvenih i državnih ustanova...

2. O. Adolfo Nicolás, vrhovni poglavar Družbe Isusove, imenovao je 2. travnja p. Antu Tustonjića novim provincijalom Hrvatske pokrajine Družbe Isusove.

3. Od 5. do 8. svibnja u uršulinskom centru za duhovne vježbe "Hiša kruha" nedaleko od Ljubljane održan je susret osoba koje putem suvremenih medija (internet, društvene mreže, internetske stranice, portali) ili putem tiskanih medija (izdavanje knjiga) promiču isusovačku duhovnost. Susretu su nazočili isusovci, laici i laikinje iz Austrije, Australije, Belgije, Irske, Italije, Kanade, Libanona, Malte, Njemačke, Poljske, Portugala, SAD-a, Slovačke, Slovenije, Španjolske, Ujedinjenoga Kraljevstva i Hrvatske kako bi predstavili novosti u svojem radu, odnosno kako bi podijelili iskustva, uspjeha i poteškoće na koje nailaze baveći se promicanjem ignacijskoga načina razmišljanja i djelovanja na internetu.

Hrvatske pokrajine DI

Priredio: Bojan Bijelić, SJ

4. Od 5. do 9. svibnja u mjestu Dobogókó pokraj Budimpešte održan je susret promotoru zvanja ECO asistencije (isusovačke provincije srednje i istočne Europe). Susretu su nazočili promotori zvanja iz Švicarske, Austrije, Njemačke, Mađarske, Poljske, Slovačke, Rumunjske, Litve i Hrvatske. Ovakvi su susreti uvjek nova prigoda za razmjenu iskustava u radu s isusovačkim kandidatima, ali i mladim ljudima općenito, posebno u njihovu praćenju u procesu donošenja odluke glede izbora životnoga poziva.

5. Već nekoliko godina uoči zajedničkih provincijskih duhovnih vježba članovi Hrvatske pokrajine Družbe Isusove okupljaju se na zajedničko razmišljanje o temi iz ignacijske baštine. Tako su se i ove godine 22. srpnja okupili na zagrebačkome Jordanovcu u prostorijama Filozofskoga fakulteta Družbe Isusove. Tema ovogodišnjega susreta bila je "Molitva u našoj duhovnosti". Nakon uvodnoga pozdrava patra provincijala Ivana Kopreka o temi je govorio p. Mirko Nikolić.

6. Dana 31. srpnja u bazilici Srca Isusova u Zagrebu svećano je proslavljena svetkovina Sv. Ignacija Lojolskoga. Svečanu concelebriranu sv. misu predvodio je pomoćni zagrebački biskup, mons. Valentin Pozačić (isusovac). Pod misom je za svećenika zaredio p. Mislava Skelina. U nadahnutoj se propovijedi otac biskup osvrnuo na život i djelo sv. Ignacija, kao i na život i službu svećenika.

7. Prije Svjetskoga dana mladih Družba Isusova već tradicionalno organizira projekt pod nazivom "Magis". Taj projekt doduše okuplja ograničen broj mladih iz cijelog svijeta, njih oko 3 000, ali

s jasnim ciljem međusobna povezivanja putem različitih aktivnosti koje se temelje na našoj isusovačkoj duhovnosti i praksi te suradnji s drugim redovničkim zajednicama i laicima. Tako je bilo i ove godine prije Svjetskoga dana mladih u Madridu. Pod vodstvom p. Miroslava Čadeka iz Hrvatske je sudjelovalo 29 mladih iz Zagreba i okolice te Osijeka, Splita, Varaždina, Rijeke i Zadra. Dvije su hrvatske grupe krenule put Portugala (Lisabon i Fatima) dok su dvije otišle na suprotne strane, u Španjolsku (Valenciju i Salamanku).

8. Novaci Družbe Isusove: Ante Topić, Mirko Matas, Bojan Bijelić, Branko Čagelj i Hrvoje Juko 17. rujna, na spomen dan sv. Roberta Bellarmina, položili su svoje prve – jednostavne – zavjete u Družbi Isusovoj.

9. U nedjelju 25. rujna 2011. u novicijat Družbe Isusove u Splitu stigli su novi kandidati. To su: Igor Galušić, Pero Lovrić, Šime Rafić, vlč. Dražen Volk i Ivan Lasić. Nakon završene dvotjedne kandidature i trodnevnih duhovnih vježba okrenuli su novu stranicu u životu stu-pivši u novicijat.

P. Andelko Jurić, SJ

Petar Galauner, SJ

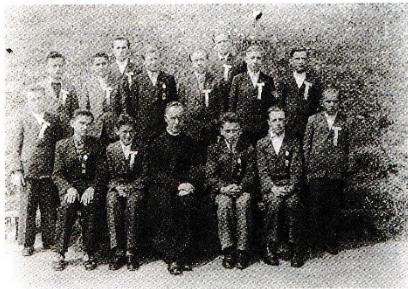
120. obljetnica rođenja

– Konjic, 15. travnja 1891.

30. obljetnica smrti

– Opatija, 4. svibnja 1981.

Ima ljudi koje, kada ih jednom sretnete, ne možete više zaboraviti. Osjećate kako su vas nečim lijepim obdarili. Ima odgojitelja koji ostavljaju trajan pečat na svojim odgajanicima. Njihov lik ostaje neizbrisivo prisutan ne samo u ugodnu sjećanju, nego i kao svjetionik i putokaz u kasnijemu životu. Dr. Ivan Golub je to u sjećanju na p. Andelku ovako izrazio: "Učitelj je katkada kao i roditelj; čini da se čovjek ponovno rodi."

P. Jurić je zaista bio svjetionik, točni je roditelj za mnoge generacije sjemeništaraca u Travniku i posebno kasnije u Zagrebu na Šalati. Sedam je godina bio odgojitelj sjemeništaraca u Travniku. A zatim od 1942. do 1963. duhovnik i rektor na Šalati, kamo su dolazili sjemeništari iz svih hrvatskih dijeceza. "Oko 50 mlađića, gledajući i promatrajući njega, pošlo je njegovim putem" (p. Badalić).

Rodom je iz Konjica. Stupio u Družbu Isusovu 9. kolovoza 1907. Nakon 250 godina prvi je isusovac iz Hercegovine (p.

Predragović). Uz redovite studije u Družbi Isusovoj doktorirao je iz germanistike na Sveučilištu u Beču. Bio je pučki misjonar u Sjedinjenim Državama, učitelj novaka u Ljubljani, provincijal Hrvatske pokrajine Družbe Isusove. Vodio je gradnju jordanovačkoga kolegija.

Na Šalatu je došao iz Travnika na jesen 1942. kao duhovnik. Bili su mu povjereni sjemeništari od 1. do 8. razreda. Raspored osam generacija. A to su bile teške godine rata i još teže one poraća.

Dr. Ivan Golub, prof. emeritus, susreo je p. Andelku kao prvoškolac i ovako ga opisuje: "Bio je tiho vedar, otmjeno srdačan. U očima mu je bilo nešto što tada nisam umio imenovati. Kasnije sam našao naziv za to: oči pune Boga! I njegove riječi – uvjerenje sam se kroz godine koje su slijedile – bile su pune Boga, ne toliko učestalošću samoga Božjega imena koliko ukorijenjenošću svake besjede o Bogu. Riječ o. Jurića – u isповijedi, razgovoru ili na govoru, najčešće lišena govorničkih ukraša – imala je u sebi nešto proročko. Bila je to riječ sabrana i jasna, blaga i odlučna, strpljiva i pronicljiva, dobra i sigurna, besjeda oslonjena na Boga. Zvučala je kao proročki pravorijek."

Osobno sam sreو p. Andelku kao trinastogodišnjak u 3. razredu gimnazije. Iako sam bio sjemeništarac Dakovačke biskupije, već sam bio opredijeljen za isusovce. Htio sam prijeći u Travnik u malo sjemenište. On me je od toga odvraćao. Putovanja kroz Bosnu su opasna. U stvari, on me je htio imati uza se, valjda u strahu da biljčica isusovačkoga zvanja ne uvene u nekim novim prilikama i s nekim nepoznatim ljudima. I danas sam mu zahvalan za to.

Izdvojeno

Tijekom 21 godinu djelovanja na Šlatini ostavio je neizbrisiv pečat i kao duhovnik i kao rektor. Svojim životom, svojom dobrotom, svojim pristupom, posebno sjemeništarcima, bio je djelotvoran promotor svećeničkih i redovničkih zvanja. Nije bio nametljiv. Poštivao je slobodu. Ali iz njega je zračilo nešto lijepo i duhovno što je ulijevalo povjerenje. Jednoga sam mdana došao s poteškoćom da ja ipak ne bih išao u isusovce. Nije se iznenadio, ali mi je mudro odgovorio: "Ti imаш punu slobodu. Ti možeš izabratи ono što ti hoćeš. Ali ja sam uvjeren da imaš zvanje za isusovce." U pravi je čas znao dati prikidanu sličicu kojega sveca, kao putocij i ohrabrenje u borbi s poteškoćama.

P. Badalić, pisac životopisa p. Andelka Jurića (1986.), dao je toj knjižici naslov "Tajna jednog isusovca." Po njegovu mišljenju, "najveća tajna o. Andelka, koju je otkrio u njegovim bilješkama tek nakon njegove smrti, bila je njegova odluka i zakletva da će u svemu nastojati ugoditi Božjoj Volji. A ta je tajna dala tako dubok biljeg njegovu vanjskom držanju i čitavom biću".

U svakom slučaju, p. Andelko je bio velik odgojitelj i redovnik duboka duhovnoga života.

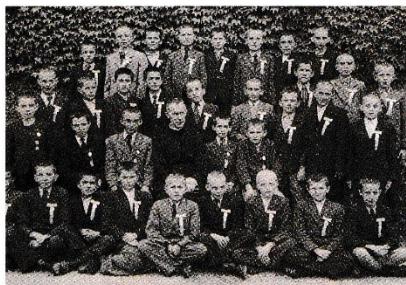
Kada je 1963. premješten u Opatiju za instruktora treće probacije, kardinal Šeper, koji je "s o. Jurićem bio godinama povezan i duboko ga cijenio", osjećao se pogodenim što su mu premjestili isповjednika. No Kardinal je uskoro našao drugoga isusovca od povjerenja, p. Kukulu, komu se navraćao i kada je dolazio iz Rima u Zagreb.

P. Jurić su cijenili i vanjski, posebno iz prijašnjih godina njegova provincialata, premda se on sada kao duhovnik i rektor sav posvetio sjemeništu. Poznata je ona izjava Ivana Meštrovića kada je p. Jurić nakon svojega provincialata 1936. premješten u Travnik: "Pa je li moguće takav talenat i čovjeka tako širokih pogle-

da poslati u daleki i zabaci Travnik." Ali upravo su te travničke godine bile neposredna priprava za njegovo najplodnije služenje Crkvi u Hrvata u Dječačkom sjemeništu u Zagrebu.

Kolika je bila njegova uloga u spašavanju sjemeništa pedesetih godina kada su tadašnje vlasti i vojna bolnica nastojali preuzeti sve zgrade i izmjestiti sjemenište na drugu lokaciju, ostaje tajna, kao i njegove veze s dr. Svetozarom Rittigom, koji se na intervenciju p. Jurića osobno angažirao da se sjemenište spasi.

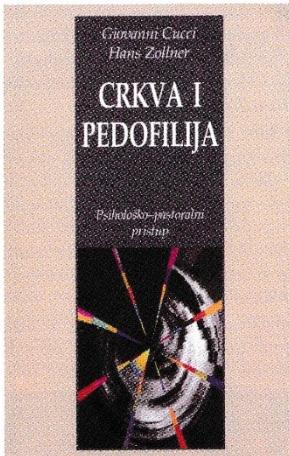
Nakon smrti mnogi su biskupi u svojim sažalnicama najljepšim riječima opisali lik p. Andelka. Tako među drugima piše

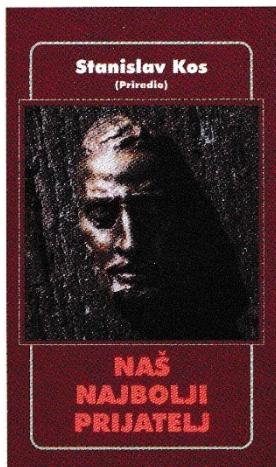
istarški biskup mons. Nežić: "S Vama dijelim Družbin ponos, koja je imala tako časnog, dobrog i bogoljubno radinog oca, tako zasluznog za Vašu Družbu i za Crkvu u našoj domovini. Vjerujem: kao što smo ga mi rado susretali, da su ga i nebesnici s veseljem primili u svoje društvo."

Ova dvostruka obljetnica nije samo trenutak sjećanja, nego nas potiče i na zahvalnost i molitvu da nadahnuti velikim likovima prošlosti, vjerno živimo karizmu Družbe u sadašnjosti i odvažno ideemo u susret budućnosti.

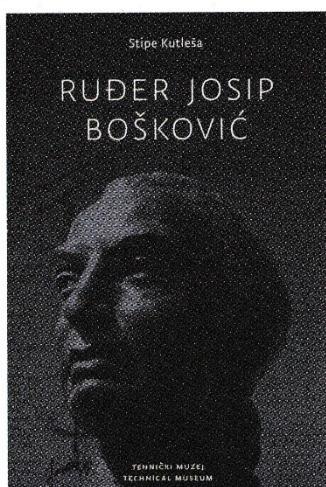
Naša izdanja

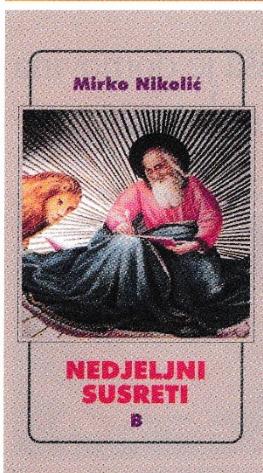
Ova je knjiga prevedena na više svjetskih jezika. Knjiga je plod višegodišnjega istraživanja dvaju psihologa, isusovaca i svećenika o problemu pedofilije u Crkvi.

Autor, koji je premislio i priradio poznatu literaturu o pobožnosti Srcu Isusovu, potiče nas da čitajući ovu knjigu i sami u životu doživimo i upoznamo Srce Kristovo kao srce Crkve i da suvremenim svijet shvati da je kršćanstvo religija ljubavi.

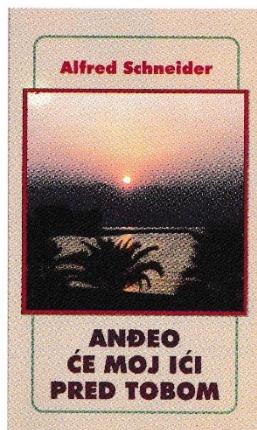
Dr. sc. Stipe Kutleša približava djelovanje velikoga znanstvenika svima koji žele upoznati izvornost Boškovićevih ideja i snagu njegove teorije. Portret Rudera Boškovića zaslužuje važno mjesto u hrvatskoj povijesti pa mu Tehnički muzej i ovom knjigom odaje počast i zahvalu.

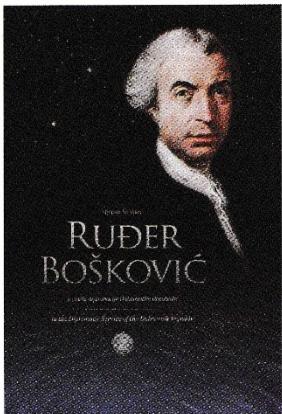

U knjizi su meditacije s evandeoskim tekstovima koje su uglavnom zapisali sv. Marko, i drugi evandelisti, a čitamo ih u godini B. Knjižica želi pomoći svakome koji želi radosnije i dublje doživjeti dan Gospodnj i druge svetkovine te u njima provesti koji trenutak s Gospodinom koji nas okuplja oko sebe i šalje da svjedočimo po svem svijetu i svemu stvorenju.

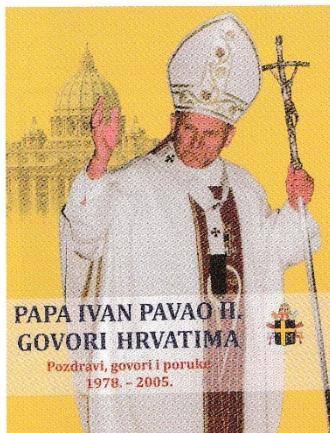

Knjiga pod naslovom "Očima psihologa teologa" zbirka je članaka što ih je p. Mijo Nikić, psiholog i teolog, objavio u Glasniku Srca Isusova i Marijina. Kada je autor pisao knjigu, na pameti je imao sve elemente ostvarenja čovjeka po Božjem planu.

Diplomatska akademija pri Ministerstvu vanjskih poslova i europskih integracija pripremila je ovu knjigu, autora Stjepana Špoljarića, koja je posvećena nešto manje poznatomu, ali vrlo značajnomu diplomatskom aspektu Boškovićeva života u drugoj polovici 18. stoljeća.

Naša je domovina na nebesima

ALFRED SCHNEIDER

Ovaj svezak pod naslovom "Naša je domovina na nebesima" donosi sabrane sve studije, članke i razmišljanja koje je p. Schneider već objavio u raznim časopisima i zbornicima. Činilo se prikladnim da spomenuti spisi budu skupljeni na jednom mjestu i lako pristupačni svima koji se zanimaju za teološka pitanja.

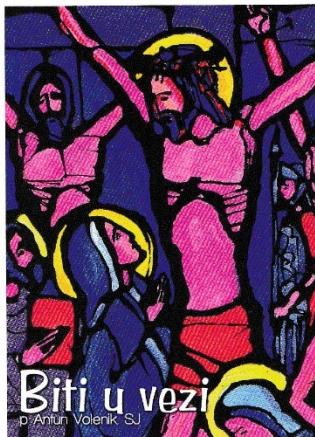
Ova je knjiga izšla uoči beatifikacije pape Ivana Pavla II. i želi biti izraz zahvalnosti tome velikom Božjem čovjeku koji je Hrvatima u brojnim prigodama zaslijedio svoju ljubav i naklonost. U knjizi su svi Papini govor i poruke izrečene na hrvatskome.

Ivan Šestak

Prilozi filozofiji o čovjeku

FILOZOFSKI
NIZ

Prilozi koji se nalaze objavljeni u ovoj knjizi bili su tiskani u raznim časopisima ili zbornicima. Ona ima u vidu studente filozofije, teologije i ostalih disciplina iz humanističkoga područja znanosti. Autor se nuda da će njome barem donekle biti umanjen nedostatak literature s toga područja pod našim podnebljem.

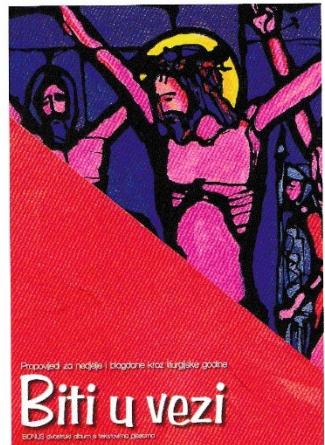

Ova knjiga želi biti veza između Božje riječi koja je mnogima tako daleka i nepoznata, ali što je jednako važno, u njoj se često progovara o odnosu, komunikaciji, dijalogu, otvorenosti. Ne možeš biti u vezi s Bogom ako nisi u vezi, u odnosu s drugim. Ne možeš biti u vezi s drugim ako nisi u kontaktu sa samim sobom.

Propovedi za nedjelje i pogodore kroz liturgijske godine

Biti u vezi

EDOZD predstavlja davanje s nevjernim pustom

Noćas čekamo ljubav

Noćas će betlehemska zvijezda
raspršiti crnu tamu,
obasjati sva naša gnijezda
ko nekad jasle i slamu.

A lijep će dječak kao lutka
što Isusom se zove,
baš do svakog skrivenog kutka,
baš u sve dječje snove.

Noćas čekamo ljubav
da se u nama gnijezdi,
glava dignutih gore
prema betlehemskoj zvijezdi.

Noćas čekamo ljubav
ispod okičenog bora
i svjetlo da obasja putove
do svakog napuštenog dvora.

Josip Balaško

Svim čitateljima
Ignacijevog puta
i prijateljima Družbe Isusove
sretan Božić i Novu godinu
želi Vam Uredništvo